

Bažnyčia Ir Jos Būklė

 Labai reta vaiko liga, kurią ypač turėtume prisiminti ši rytą maldoje, todėl mes, žinoma, norime, kad visi darytų tai. Gydytojai netgi nežino. Jie duoda jai tam tikros rūšies pavadinimą, bet aš manau, kad jie sugalvojo vieną, kad pavadintų, jie—jie nežinojo, kas tai buvo. Ir, bet Kristus žino, kas tai yra. Aš galiu pasakyti jums kas tai yra - tai šėtonas, teisingai, šėtonas. Koku vardu jie nori pavadinti, na, tai jų reikalas. Bet tai, kas jis yra, suprantate, piktoji dvasia. Dabar, visi kartu, dar kartą visi kartu, „*Tiktai Tikėk*“, dabar, kiekvienas prisijunkite.

Tiktai tikėk, tiktai tikėk,
Viskas įmanoma, tiktai tikėk;
Tiktai tikėk, tiktai tikėk,
Viskas įmanoma, tiktai . . .

² Viešpats išgydys jus, sese. Pasimelskime dabar už mergaitę, kol esame palenkę savo galvas.

³ Mūsų Dangiškas Tėve, regis aš tiesiog negaliu išmesti to iš galvos. Maža mergaitė ten, ji miršta, ji yra kažkieno numylėtinė. Ji yra Tavo kūrinys, ir šėtonas vagia jos jauną gyvenimą. Aš meldžiu, kad Kristaus Vardu, kad Tu sustabdytum mirties ranką, patrauktum šitą priešą. Tu, Viešpatie, Kuris gali Raudonąją jūrą perskirti siena iš abiejų pusių, ir suteikti Izraelio vaikus, Tavo paveldą, saugią kelionę pereinant jūrą ir įeinat į pažadėtą žemę. Dieve, mes meldžiamės šiandien, kad Tu patrauktum kiekvieną kliūtį ir leistum vaikui gyventi. Mums buvo duota prašyti. Ir, kaip žmonių grupė, tikinti Tavimi, mes prašome Jėzaus Vardu šito vaiko išgydymo. Amen.

⁴ Šiandien, su dėkinga širdimi aš—aš vėl atėjau pas jus Viešpaties Jėzaus Vardu. Aš atvykau namo šiek tiek anksčiau iš Luizianos. Pagalvojau galbūt jei aš atvyksiu čia iki sekmadienio, aš galėsiu turėti sekmadienio mokyklą. Ir tuomet oras ten, buvo siaubingai karštas, kad mes . . . jis bus švelnesnis ir vėsesnis šį rytą už Luizianos. Jūs negalėtumėte išsėdėti tokiam pastate kaip šis be ventiliatoriaus, Luizianoje, turėtų būti oro kondicionierius arba jūs alptumėte.

⁵ Ir taigi, aš atvykau, kad tiesiog iškart aš galėčiau vieną ar dvi dienas pailsėti prieš išvykstant, į Šiaurės Saskačevaną, kitą savaitę, ir toliau į Prince Albert. Tol tol, kol yra keliai pasaulyje, iš kitos pusės. Tai pereina per visą pasaulį toliau be jokių kelių, ir išskyrus indėnus ir eskimus nieko nėra tose vietose, kur mes dabar vykstame. Taigi mes turėsime daug žmonių tame susirinkime, iš visos Kanados. Kai kurie iš jų atvyks iš Vakarų pakrantės, jie sakė, kad atvyksta. Ir aš, žinoma, trokštu jūsų maldu, žmonės, kad Dievas susitiktų su mumis, ir duotų mums

nepaprastai gausų, puikų susirinkimą Jo šlovei. Praėjo keturi ar penki metai nuo to laiko, kai aš buvau Kanadoje. Ir aš turiu ten tikrai puikių draugų, kurie yra labai puikūs žmonės.

⁶ Ir taigi jie labai uoliai lanko bažnyčią. Nesvarbu kaip šalta, jie išisuka į apklotą ir sėdasi į roges, ir važiuoja su arkliu trisdešimt mylių, kad atvyktų į bažnyčią. Jie brenda per pusnis ir visa kita, jauni ir seni. Jie visi susirenka kartu. Ir viena šeima susitinka kitą ir jie pradeda eiti, ir jie keliauja. Tai—tai yra auka, kurią jie aukoja, štai kodėl jie tiek daug gauna iš tarnavimo. Kur nėra aukos, ten nėra tiek daug ir iš tarnavimo. Jums iš tikrųjų reikia nusileisti ir daryti kažką tokio, kas iš tikro labai skaudu, turite padėti į šalį tam tikrus dalykus ir nustoti dirbus, ir daryti *tą* ir *aną*, kad nuvykti į bažnyčią ir parodyti Dievui, jog jūs mylite Jį, ir jūs aukojate auką vykdam, tai tada, kada jūs gaunate kažką iš jo.

⁷ Tai tiesiog kaip mano vaikučiai. Bili Polis, aš maniau, kad aš. . . Aš nieko neturėjau, kai aš buvau vaikas. Mama atnešdavo, galbūt, vieną maišelį saldainių ir ji padalindavo jį, po du-tris saldainius kiekvienam. Galbūt Kalėdoms mes gaudavome mažą skardinį ragą ar šautuvėlį, ar kažką. Ir aš matydavau kitus vaikus su rogutėmis ir dviratukais, ir dalykais, gerais drabužiais ir šiltomis striukėmis. Ir aš—aš, tai tiesiog vertė mane jaustis taip blogai, aš pasakiau: „Jeigu aš kada turėsiu savo vaikus, aš padarysiu dėl jų viską, ką aš galėsiu“. Na, aš vėrciau badausiu, kad gaučiau ką nors savo vaikams. Ir kai aš gyvenau. . . Kai Bilis buvo tiesiog mažas berniukas, aš gavau jam mažą triratuką, ir gaučiau jam viską. Ir Meda stengėsi kiek galėjo, aukodavo savo pačios rūbus ir kitus dalykus, kad gautų jam ką nors. Bet jūs žinote, ką mes pradėjome pastebėti? Aš gavau jam mažą triratuką, ir mažą lanką, ir strėlę, ir visa kita. Ir aš radau jį su šaukšteliu ar pagaliu, kieme, kasinėjant kažką. Suprantate? Aš pasakiau: „Kiti nebus tokiais“. Suprantate? Jūs tiesiog duodate kažkam viską tiesiai į jų rankas, jie to nenori. Tai kažkas, dėl ko jūs turite aukotis!

⁸ Ir tokiu būdu išgelbėjimas. Tai - pina auka. Tai yra, broli Roy. Tai—tai auka, kurią jūs turite aukoti kiekvieną dieną, kažką, kad priartėti arčiau prie Dievo ir daryti kažką. Ir aš žinau, tai yra auka visiems jums šį rytą, sėdėti šiame karštame pastate. Ir kol mes čia sėdime, laikykime savo mintis sutelkę į didingiausią Auką, kuri žmonijai kada nors buvo duota, tai buvo Jėzus Kristus, kai Jam buvo įpareigota ateiti į žemę ir mirti vietoj mūsų. Ir ne tik tai, bet Jo siela nusileido į pragarą ir buvo ten tris dienas ir tris naktis, ir trečią dieną Jis prisikėlė, ir dabar užžengė aukštyn, sėdi Dievo dešinėje, Danguje, užtardamas ant mūsų išpažinimo Savo išpirkimu ir Savo malone, kuri buvo suteikta mums.

⁹ Taigi ten. . . ten kur mes vykstame, ten bus daug žmonių, tikrai vargingų, tikrų vargšų, turi parduoti vieną iš savo karvių,

dvi ar tris savo avis, ar kažką, kad atvykti į susirinkimą. Senas eskimas tikriausiai atneš kažkiek savo odų ir parduos jas, kurių tikrai reikia jo šeimai, kad išvyktų. Indėnui, prekiautojui teks padaryti tą patį. Taigi, mes bent jau galime melstis už tuos žmones, ar galime? Ir mes meldžiame, kad Dievas duotų jiems didingą dalyką.

¹⁰ Taigi, karšta, aš nenoriu jūsų ilgai laikyti. Ir aš noriu ši rytą, kad mes sutelktume savo dėmesį, tiesiog prieš mums turint malda už ligonius, apie „*Bažnyčia Ir Jos Būklė*“. Ir, taigi, aš jaučiu, kad prieš keletą dienų šis pamokslas bažnyčiai, man buvo duotas Šreveporte, Luizianoje, ir aš—aš tikiu, tai yra bažnyčios būklė. Ir mes ruošiamės susitikti su Dievu ši rytą, melstis ir prašyti, kad Dievas padėtų mums. Nesiekite tokio pat priėjimo, bet prašykite Dievo, kad padėtų mums šioje dienoje, kurioje mes gyvename. Ir tiesiog prieš. . . Tai yra didinga, sena Biblija, bet joje gludi Amžinojo Gyvenimo turinys.

¹¹ Ir atmintkite, Žodis yra Dievas, Dievas ne daugiau nei Jo Žodis. Ir mes esame ne daugiau nei mūsų žodis, ir jeigu mes darome. . . Žinoma, taigi, jūs ir aš skirtingose pozicijoje. . . pojūčiuose, abiejuose, mes galime—mes galime pasakyti: „O, aš padarysiu tam tikrą dalyką“, mes tai turime omenyje, savo širdyje, bet gali iškilti aplinkybės, kad mes negalime—mes negalime padaryti to, ką mes sakėme jog mes padarysime. Bet Dievas taip elgtis negali, kadangi Jis yra beribis ir Jis žino viską, ir viskas kas kada yra buvę, bus ar. . . Taigi, Jis nepateikia tvirtinimo, nebent Jis žino, kad Jis gali tai išlaikyti.

¹² Ir Abrahamas, kai jam buvo šimtas metų, jis vadino tuos dalykus, kurių nebuvo, tarsi jie buvo. Taigi aš sakau tai kaip padrašinimą tiems, už kuriuos bus meldžiamasi, ligoniams. Abrahamas vadino tuos dalykus, kurių nebuvo, tarsi jie buvo, atsižvelgdamas, kad Jis, Kuris pažadėjo, galėjo atlikti, ar, išlaikyti tai, ką Jis pažadėjo. Taigi, kai Dievas pasakė Abrahamui, kai jam buvo šeš. . . septyniasdešimt penki, ir Sarah buvo šešiasdešimt penkių, kad jie turės kūdikį, na, tai jau buvo neįmanoma. Ir jis patikėjo tuo, ir laukė kūdikio, ir atsižvelgė į kūdikį, tarsi ten būtų, dvidešimt penkis metus, prieš kūdikiui dar pasirodant. Ir Abrahamui buvo šimtas metų, kai gimė kūdikis, ir Sarah buvo devyniasdešimties, nes jis patikėjo Juo. Ir jis vadino tuos dalykus, kurių nebuvo, tarsi jie buvo.

¹³ Taigi, tai dėl sergančių ir kenčiančių, dėl kurių melsimės. Nesvarbu kokios yra jūsų problemos, kur jūs esate. . . kokios rūšies ligą jūs turite, kaip blogai jums yra, kai jūs priimate Kristų, Jo Žodį, tuomet jūs vadinate dalykus kurie yra, tarsi jų nebuvo, jeigu jie prieštarauja Dievo Žodžiui. Taigi, Dievas pasakė: „Tikėjimo malda išgydys sergantį“. Na, jei Dievas tai pasakė, tuomet tai išspręsta. Tuomet nukreipkime mūsų protus, viltis, ir elkimės, tarsi tai jau būtų padaryta. Tai tiesiog jau užbaigta, kai mes tai primame.

¹⁴ Tokiu pat būdu ir išgelbėjimas. Mes tikime tuo, priimame tai, tikime tuo savo širdyje, ateiname prieš Dievą ir priimame Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją, ir priimame Jį. Jeigu jūs esate čia ši rytą, ir esate nusidėjęs, ir nesate išgelbėtas, ir norite būti išgydytas, jūs sergate, pirma ieškokite Viešpaties. Priimkite Jį kaip savo Gelbėtoją, tuomet su liga bus baigta. Kas tai bebūtų, tiesiog nukreipkite visas savo mintis (viską, ką jūs turite) į visą Žmogų, Kristų Jėzų, visa kita susitvarkys.

¹⁵ Taigi, dabar laikykite savo mintį tame, kadangi aš pasakiau šiuos kelis žodžius tiems, kurie serga ir yra kančiose, taigi, aš ruošiuosi kalbėti ši rytą apie bažnyčią ir būklę. Nes aš jaučiu, kad nors ir Dieviškasis išgydymas yra nuostabus, bet kai aš buvau Šveveporte, aš tik turėjau apie tris išgydymo tarnavimus, kai aš buvau ten, tris, ar galbūt keturis, daugiausia, per vienuolika dienų. Daug svarbiau pamokslauti žmonių sieloms, nei skirti tiek daug laiko Dieviškajam išgydymui. Nors, žmonės, kurie serga ir turi poreikių, Dievas gali juos išgydyti. Ir tai jau buvo įrodyta visame pasaulyje, kad Jis tai daro. Bet pagrindinis dalykas dabar, tai siela, kuri niekada nemirs. Kūnas mirs. Bet siela niekada nemirs, ir mes turime išlaikyti tą lygį ir susitvarkyti su Dievu.

¹⁶ Aš dažnai kalbėjau tai. Aš noriu, kad viskas būtų padaryta, nes kai aš ateisiu prie upės, tą rytą, aš nenoriu jokių problemų ten. Aš noriu turėti savo rankoje bilieta, laukti savo vardo. Ir aš noriu pasakyti, kaip senų laikų Paulius, broli Krič: „Aš pažįstu Jį, Jo prisikėlimo jėgoje“. Tuomet kai Jis pašauks iš mirusiųjų tarpo, aš išeisiu. . . Aš noriu pažinti Jį, Jo prisikėlimo jėgoje.

¹⁷ Taigi, dabar, Jis, Kuris yra Knygos Autorius, palenkime savo galvas ir širdis prieš Jį, tiesiog minutėlei.

¹⁸ Ir, Dieve, mūsų Tėve, mes ateiname dabar pas Tave, paprašyti, kad Tu atidengtum mums Savo Žodį. Mes galime atversti puslapius, bet tik Šventoji Dvasia gali atidengti Žodį. Taigi atverk Jį ši rytą mums, Tėve, ir suteik mums Savo gausios malonės. Mes laukiame iš Tavęs. Ir tegu Šventoji Dvasia įeis į Žodį, ir perduos Jį per žmogaus lūpas į žmonių širdis, ir tegu Jis paims Jį ir įdės Jį į kiekvieną širdį taip, tiesiog kaip mums reikia. Ir kai tarnavimai baigsis, mes būsime pasiruošę grįžti į savo namus, mes nuolankiai nulenksime savo galvas ir atiduosime Tau padėką ir šlovę, už viską, ko mes išmokome iš Tavęs, ir už tai, ką Tu padarei dėl mūsų. Mes prašome to Kristaus Vardu. Amen.

¹⁹ Žodžio skaitymas iš Šv. Jono 1-mo skyriaus, jūs, kurie turite Biblijas ir norėtumėte perskaityti kartu su manimi ar pasižymėti tai kaip tekstą. Ir mes perskaitysime tekstą iš Žodžio, ir tuomet pasimelskime, ir tada Šventoji Dvasia paims kontekstą iš Žodžio, kad duotų mums. Mes galime skaityti Jį, mes, kurie sugebame skaityti, galime skaityti Jį, bet tik Dievas gali išimti kontekstą. Tekstas gali būti skaitomas, kadangi Tai yra Jo Žodis, bet tuomet

Dievas turi pateikti kontekstą. Taigi, Šv. Jono 1-mas skyrius, ir pradėkime nuo 28-os eilutės, ir perskaitykime iki 32-os, imtinai.

Tie dalykai buvo padaryti...?.. už Jordano, kur Jonas krikštijo.

...sekančią dieną Jonas pamatė Jėzų, ateinantį pas jį, ir pasakė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmę.

Ir tai yra jis, apie kurį aš sakiau: „Po manęs ateina vyras, kuris yra pirmesnis už mane: nes jis buvo pirma manęs.

Ir aš jo nepažinojau: bet jis...bet kad jis būtų... apreikštas Izraeliui, todėl aš atėjau krikštydamas vandeniu“.

...Jonas patvirtino, sakydamas: „Aš mačiau Dvasią, nusileidžiančią iš dangaus kaip balandį, ir jis pasiliko ant jo“.

Aš noriu vėl tai perskaityti, šią paskutinę 32-ą eilutę.

Ir Jonas patvirtino, sakydamas: „Aš mačiau Dvasią, nusileidžiančią iš dangaus kaip balandį, ir jis pasiliko ant jo“.

²⁰ Dabar tegul Viešpats prideda Savo palaiminimų Žodžiui. Aš noriu, kad jūs pabandytumėte pagauti kiekvieną žodį, jei mes galime. Ar ten gale, gerai mane girdite? Gerai, gerai girdisi ten gale? Jei jūs girdite, pakelkite savo ranką. Tai gerai.

²¹ Taigi, aš noriu kalbėti jums šį rytą, palyginimais, tokiu būdu, kad net beveik visai nebažnytinis asmuo čia, sugebėtų suprasti. Taigi, mes ateiname į bažnyčią, kad pasitaisyti. Mes ateiname, kad taptume geresniais žmonėmis, geresniais krikščioniais, geresniais piliečiais, geresniais tėvais, geresnėmis motinomis, geresniais kaimynais. Mes ateiname, nes Kristus pasakė mums, jeigu mes ateiname, prašykime bet ko Jo Vardu, kur mes susirenkame kartu, net du ar trys, Jis bus su mumis, ir suteiks tai mums. Taigi, kas gali būti dar geriau, kas nors geriau mums šiandien, nei žinoti, kad mes esame bažnyčioje, kad taptume geresniais, kad praplėstume savo supratimą? Kiek iš jūsų pasakytu: „Štai dėl ko aš čia“? Pažiūrėkime. „Aš—aš noriu geresnio supratimo“. Ir mes negalime—mes negalime turėti geresnio supratimo, nebent tai... Ir jeigu mes ruošiamės turėti kokią nors Dievo supratimą, tai turi ateiti iš Dievo Žodžio, nes Žodis yra tai, ką Dievas davė mums, kad maitintume savo alkanas sielas. Ir Šventoji Dvasia buvo siusta, kad paimtų Dievo Žodį ir maitintų mus Žodžiu. Jūs suprantate tai? Suprantate, mes...Šventoji Dvasia yra siusta nuo Dievo, kad paimtų Dievo Žodį ir duotų Jį mums, kai mums reikia. Taigi, aš taip džiaugiuosi, kad Dievas padarė tokį aprūpinimą. O jūs? Kad Jis maitins mus.

²² Mes esame jo ganyklos avys. Mes pakalbėsime apie tai šiek tiek, apie avis. Ir mes trejopos Dievo būtybės, ir kai Jis gali turėti ant mūsų pilną kontrolę, Jis gali valdyti mus ir vesti mus.

²³ Taigi, tai taip patiko Dievui, kad kai Jis siuntė Jėzų į žemę, tai Jam patiko pristatyti Jį kaip gyvūną, ir tas gyvūnas buvo avinėlis. Grįžtant į pradžią, į Edeno sodą, į Jėzaus atėjimo provaizdžius, Dievas paaukoko, ar turėjo avinėlių kaip pavaduojančią auką, Kristaus atėjimo provaizdžiui. Taigi, aš dažnai stebėjausi, kodėl Dievas paėmė Kristaus provaizdžiui gyvūną, žvėrį. Bet mes ateiname sužinoti, kad Avinėlis, priešastis, kodėl Jis pasirinko avinėlių, avinėlis yra pats nuolankiausias iš visų romiausias iš visų kūrinių žemėje. Nėra nieko tokio nuolankaus ir romaus, kaip mažas ėriukas, toks nekaltas, nesavarankiškas. Jis—jis nėra išpuikęs. Jis yra romus, nuolankus mažas kūrinys. Ir kai Dievas ruošėsi pristatyti šiam pasauliui Kristų, Jis pristatė Jį avinėlyje.

²⁴ Taigi, bet kai Dievas, Tėvas Dievas, Jehova, ruošėsi pristatyti Save iš Dangaus, Jis buvo pristatytas pačiame romiausiam, nuolankiausiam iš visų skraidančių danguje, tai yra - balandyje. Nėra švelnesnio paukščio, kaip balandis. Aš nemažai tyrinėjau apie paukščių gyvenimą ir laukinius gyvūnus, ir balandis yra labai keistas paukštis palyginus su bet kuriais kitais paukščiais, kurie skraido danguje. Balandis yra mylimasis. Balandis yra romus. Ir balandis neturi tulžies, jis yra vienintelis paukščių giminėje, kuris neturi tulžies. Štai kodėl jūs niekada nepamatysite balandžio niekur kitur, bet tik ten, kur yra grūdai ir sėklos. Taigi . . .

²⁵ Ten, arkoje, buvo balandis. Ir balandis pavaizduotas įvairiose Biblijos vietose. Jis simbolizuoja Šventąją Dvasią. Ir taip pat avinėlis pavaizduotas įvairiose Biblijos vietose, kaip Kristus, Apreiškimo Knygoje, grįžtant nuo Pradžios, ir taigi, tai - balandis.

²⁶ Ir Pradžios Knygoje balandis buvo arkoje, tupėjo ant karties su kitais oro skrajūnais; ir vienas iš jų buvo - kranklys, varnas. Ir varnas yra vienas iš prasčiausių paukščių, kurie yra, varnas ir kėkštas, aš spėju, yra maždaug prasčiausi paukščiai, kuriuos mes galime rasti. Varnas yra ilgaamžis paukštis, ir jis gyvena (jei tvirtina) kartais, du ar tris šimtus metų, kad varnas . . . Papūga gyvena dar ilgiau.

²⁷ Bet balandis yra gyvūnas, ar paukštis, kuris neturi tulžies. Na, varnas gali tupėti štai čia ir lesti dvėselieną. Jūs niekada nepamatysite balandžio šalia dvėselienos. Jis neperneša to. Jis jaučia jos smarvę, jis neperneša šito. Jis susirgtų nuo to. Jie tiesiog negali pernešti nieko, kas yra supuvę, sugedę. Jie neperneša to, taigi jis negali šito lesti. Jeigu jis tai sulestų, tai kaipmat užmuštų balandį, nes tai, kas virškina maistą - persilieja iš tulžies į skrandį, kuris suvirškina maistą. Ir jeigu

nėra tulžies, sugebančios taip padaryti, tuomet tai užmuš balandį. Todėl jūs visada rasite balandį šalia ko nors švaraus, ko nors sveiko.

²⁸ Taigi, varnas yra kitoks. Taigi, tiesiog atkreipkite dėmesį, varnas yra veidmainio provaizdis. Varnas gali tupėti ten ant dvėselienos ir lesti kiek jis panorės, ir čia pat skristi į lauką ir taip pat lesti grūdus. Bet balandis negali lesti grūdus ir po to skristi ant dvėselienos.

²⁹ Taigi, veidmainis, žmogus gali, būdamas veidmainiu ir valgyti abu - dvasinius dalykus, gerus dalykus ir blogus dalykus. Bet tikras, iš naujo gimęs krikščionis, negali toleruoti dalykų, kurie yra neteisingi, ir gali valgyti vien tik gerus dalykus. Įsidėmėkite tai! Kai jūs matote vaikiną, kuris gali eiti į šokius, išeiti ir pasigerti, išeiti ir gyventi nuodėmėje, grįžti atgal į bažnyčią ir galbūt šūkauti tiesiog taip kaip šventasis, kas tai yra? Jis yra maitėda, jis gali valgyti abu - supuvusius dalykus ir gerus dalykus. Bet tikras krikščionis negali daugiau pakęsti šitų dalykų, nes jis perėjo iš mirties į Gyvenimą. Ir tuo pat tai pasmerktų jį, pačios mintys apie tai, smerktų jį tol, kol jis nugręžtu savo veidą ir pasišalintu. O, koks paveikslas!

³⁰ Dabar, avinėlis - labai nuolankus mažylis. Jis to nedaro, jis negali pats sau padėti. Jis nėra savarankiškas, nes jis negali pats sau padėti. Čia prieš kurį laiką aš ėjau per ganyklą, kai man tekdavo budėti, ir aš radau mažą ėriuką, ir jie visi kažkaip nuėjo nuo jo, ir jis visas buvo išipainiojęs nedidelėje spygliuotos vielos krūvoje. Ir vargšas mažylis gulėjo ten, kraujuodamas ir bliaudamas. Ir aš ėjau pro šalį, ir pamačiau, kad maždaug pusė mylios priekyje, buvo visa avių banda. Taigi, jis gulėjo ten ir varnos labai greitai būtų iškapojusios jam akis, jeigu mes nebūtume jo ištraukę. Bet aš išnarpliojau šitą mažylį, paėmiau jį ant savo rankų. Jis visai nesipriešino. Jis gulėjo labai ramiai. Aš paėmiau jį ant savo rankų. Galbūt, pirmą–pirmą kartą, žmogus yra palietęs jį savo rankomis, tačiau jis buvo romus. Jis norėjo, kad jį vestų. Jis norėjo, kad jam padėtų. Aš tikiuosi, jūs suprantate tai. Jis nenorėjo priešintis arba spardyti, arba kandžiotis. Avinėliai nesispardo, jie nesikandžioja; jie tik nusižemina. Ir šis mažylis, aš paėmiau jį ir pernešiau jį pas likusias avis. Po kelių minučių jo mama surado jį, koks laimingas jis buvo! Taigi, kaip tai būdinga Dievo Avinėliui!

³¹ Jūs žinote, kur jie eina skersti avių, jūs žinote, kas veda avis į skerdyklos užtvara - tai ožys. Bet ožys atves avis tiesiai prie skerdyklos lovio, ir, tuomet tiesiog tuo laiku, kai jis priveda avis prie lovio, tuomet jis peršoka. Bet, o, jie sako, kai jie ruošiasi paskersti ožį, tuomet jis pikta spardosi. Suprantate?

³² Ir tokiu būdu elgiasi šėtonas. Jis pabandys vesti Dievo vaikus tiesiai į niekšybę, bet kai ateina laikas jam mirti, jis tuomet tikrai pikta spardosi. Tokiu būdu šėtonas daro tai. Ir tai, kartais

tokiu būdu, kokia nors mažutė, geidžiamai atrodanti mergina ar koks nors nedidukas šelmiškas vaikiną, su pakeliu cigarečių ar buteliu viskio, išves jauną merginą, avelę, iš kažkieno tai aptvaro, į paklydimą. „O, viskas gerai. Visiškas niekas iš tų geručių dalykų apie bažnyčią“. Bet tegul vieną kartą mirtis ištinke šį bičiulį, jūs išgirsite jį spiegiant, klykiant ant visos šalies. Ir tokiu būdu tai daro šėtonas.

³³ Bet avinėlis yra romus, kad galima jį vesti. Ir dėl šios priežasties Dievas pavaizdavo Kristų kaip Avinėlį, ir Save kaip Balandį. Ir tą dieną, kai Jonas krikštijo Jėzų Jordano upėje, įvyko vienas iš didingiausių kada nors įvykių. Atkreipkite dėmesį kaip nuostabu! Avinėlis, nuolankiausias iš visų žemės kūrybių, ir Balandis, nuolankiausias iš visų paukščių po dangumi. Taigi, tai vienintelis būdas, kai jie gali būti susivieniję. Tai vienintelis būdas, kai Balandis kada nors gali nusileisti ant Avinėlio. Taigi, kai Balandis nusileido, Jonas pamatė Jėzų, ir jis pasakė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmes“. Ir Jonas pasakė: „Aš patvirtinu, matydamas Dievo Dvasią, nusileidžiančią kaip Balandį, ir pasiliekančią ant Jo“. Aleliuja! Štai taip. Balandis ir Avinėlis susijungė kartu. Tai, kai Dievas ir Žmogus tapo viena. Tai, kai Dangus ir žemė apkabino vienas kitą. Aleliuja! Tai, kai Dievas tapo kūnu, pristatė jį, tai, kai Dievas nužengė Dvasios pavidale ir tapo Žmogumi, ir gyveno tarp mūsų. Tai, kai visa Amžinybė apsikabino viena kita. Tai, kai puolusi Adomo žmonių rasė ir Jehova Dievas, ir kiekvienas angelas, susirinko kartu, kai Dievas ir žmogus tapo viena, tą didžią atmintiną dieną, kai Jonas krikštijo Jėzų.

Taigi, kas jeigu jie būtų vilkais? Romus balandžio burkavimas niekada negalėtų išbūti šalia vilko.

³⁴ Kas gali būti mieliau, nei vėlyvą vakarą išgirsti, senus balandžius, tupinčius ten ir burkuojančius kurį laiką? Po to kai aš netekau savo žmonos ir kūdikio... Aš nė vienam neleidau žinoti, ką aš darau. Aš sėsdavausi į savo seną automobilį, aš išvažiuodavau šiuo keliu ir važiuodavau į Walnut Ridž kapines, atsisėsdavau ten prie medžio ir žiūrėdavau į kapą. Aš tiesiog negalėjau jų palikti. Atrodė, aš negalėjau daugiau išverti. Aš galvojau apie savo mažą kūdikį, aštuonių mėnesių, gulintį ten. Kaip ji laikydavo savo mažas rankutes, kad pasiektų mane, ir aš grodavau dūdele ar pasakydavau jai ką nors, o ji: „gugu“, ištiesdavo savo mažas rankutes. Ir aš atsisėsdavau prie medžio, ypač kai ateidavo vakaras. Ir ten būdavo senas balandis, kuris atsitūpdavo ten krūmuose, jis pradėdavo burkuoti. O, tai bent! Aš kartą pagalvojau, gal tai buvo nemirtinga mano kūdikio siela, sugrįžo ir bando kalbėti man. Nėra nieko mieliau, kaip to balandžio burkavimas. Koks jis mylintis! Jis atneša žinutes. Kaip jis stengiasi nuraminti! Atsikeldavau anksti ryte, išeidavau į tankumynus netoli kur aš gyvenau, kokia tai ramybė -

klausytis! Tupi ant tų puikių aukštų medžių, tie balandžiai burkuoja vienas kitam.

³⁵ Neseniai, pas brolių Koksą, sena motina balandė turėjo du jauniklius. Ir jie tupėjo tiesiai ant pastato viršaus, taigi katės negalėjo jų pasiekti. Ir sena motina balandė maitino juos. Tuomet ji nusileisdavo ir paimdavo juos, ir patupdydavo juos ant medžio, ir jie tupėdavo ten, prisiglaudę savo kakliukais vienas prie kito, ir meiliai burkavo visą dieną, šie du maži, romūs jaunikliai balandžiai.

³⁶ Ir aš pagalvojau apie tai, kaip Dievas (balandis toks mylintis paukštis) ir Balandis, Dievas, trokštantis mylėti Savąsias žmogiškas būtybes. Dievas nori būti mylimas. Dievas nori mylėti jus. „Dievas taip pamilo pasaulį, Jis atidavė Savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį Gyvenimą“. Tebūna palaimintas Viešpats! Tuomet Dievas, norėdamas mylėti, Jis turėjo kažką . . . sukurti ką nors sugebančio mylėti. Jis turėjo sukurti kažką romaus kaip Jis. Jis turėjo sukurti ką nors, ką galima mylėti. Jis turėjo sukurti kažką iš Jo Paties Prigimties.

³⁷ Jūs negalėtumėte pamilti nieko tokio, kas nebūtų jūsų pačių prigimtimi. Mylintis turi susijungti su meile. Vyras ir žmona turi mylėti vienas kitą, jeigu jie kada pasiekia reikiamą lygį. Šeimoje turi mylėti vienas kitą, jeigu jie pasiekia reikiamą lygį. Kažką, kad mylėti! Jūs visur ieškote, norėdamas surasti merginą, kuri bus jūsų žmona, kurią jūs mylėsite. Ji ieško, norėdama surasti vyrą, kurį ji galėtų mylėti.

³⁸ Dievas ieško, bandydamas surasti sielą, kurią Jis gali mylėti. Taigi, Jis pavaizdavo Save čia, žemėje, kaip romų Balandį ir romų Avinėlį. Jeigu tas Avinėlis nors minutei kada nors priimtų staigiančio vilko prigimtį, tas Balandis turėtų pakilti, Jis tuoj pat nuskristų, jam reikėtų sprukti.

³⁹ Bet avinėlis, jis neturi didžiųjų minčių apie save. Avinėlis, vienas dalykas, kai jis paklysta, jis yra beviltiškai paklydęs. Avis negali rasti kelio atgal. Štai kodėl ožys veda ją į jos mirtį. Ji negali surasti savo kelio, avis, kuri pasiklydo. Štai kodėl Dievas sulygino mus su avimi. Kai mes esame paklydę, mes esame paklydę. Nėra jokio būdo, kad mes patys surastume. Ir yra vienintelis būdas tai padaryti, tai - pasiduoti kaimenės Ganytojui, ir Jis ves.

⁴⁰ Taigi, kaip aš pastebėjau, tas Avinėlis ir avelė, kartu . . . greičiau, Avinėlis ir Balandis, kartu, jie tampa viena. Tuomet stebėkite, kaip Balandis veda Avinėlį, Dievo Sūnų. Koks Jis buvo romus, žinodamas, kad Jis ėjo į skerdyklą. Koks romus Jis buvo, niekada nebandė daryti Pats, nebandė būti savarankišku. Jis pasakė: „Aš nieko nedarau, kol Tėvas pirma Man neparodo, ir Tėvas gyvena Manyje“.

41 Taigi, kitas dalykas, koks yra avinėlis - avinėlis noriai atiduoda savo teises. Taigi, Dievas nori, kad mes būtume avinėliai, bet tiek daug kartų mes nenorime atiduoti savo teisių, atsisakyti savo teisių. Daugelis iš jūsų sakote: „Na, aš turiu teises, broli Branhamai“. Tai tiesa, bet ar jūs norite atsisakyti savo teisių? Ar jūs norite atiduoti savo teises, kad Dievas galėtų vesti jus? Tai štai kas nutiko su mūsų bažnyčiomis šiandien, didžioji dauguma, kad Dievo Avinėlio romumas . . . Mes turėtume būti avinėliais, mes tapome viskuo kitu, išskyrus avinėlius. Ir to priežastis, iš karto, kai mes priimame tokią nuostatą, Šventosios Dvasios Balandis pakyla, ir Jis nuskrenda.

42 Jeigu Dievo Avinėlis būtų pirma suurzgęs kaip vilkas, ar būtų padaręs ką nors priešingo tam, ką romus Balandis būtų leidęs, Balandis būtų nuskridęs. Jis akimirksniu būtų palikęs.

43 Ir to priežastis šiandien, kad mes stebimės: „Kas nutiko su sekmininkų bažnyčia?“ Tai todėl, kad mes priėmėme kitą prigimtį. Mes priėmėme prigimtį, kur: „Mes norime mūsų teisių. Mes ruošiamės daryti tai, ką mes žinome, jog tai teisinga daryti“. Ir mes tampame išdidūs. Mes tampame priešiški. Mes tampame abejingi. Mes leidome įeiti susierzinimui. Mes leidome įeiti savanaudiškumui.

44 Avinėlis, kai ateina laikas . . . Jis turi savo vilną, tai jo teisės. Jis turi savo vilną, bet jie paima avinėlį ir apverčia jį ant šono, ir suriša jam kojas. Jis niekada nesispardys, jis niekada nebruzdės. Jūs tiesiog tik atimate jo teises iš jo, kadangi jis yra avinėlis. Jis nieko kito negali padaryti, kadangi tai yra jo prigimtis. Bet kartą pereikite krikščionio taką, jūs sužinosite, avinėlis jis ar ožys. Jūs sužinosite kas jis yra, pereikite per jį vieną kartą. Ir dėl šios priežastys mūsų bažnyčios šiandien yra tokioje būklėje.

45 Mes vadiname save Dievo avinėliu. Moterys ir vyrai, kartu, pradėjo elgtis kaip patinka, bet tik ne taip kaip Dievo avinėliai. Jūs pažvelkite į juos, einančius gatve, su šortais, nukirptais plaukais, garbanotomis šukuosenomis. Ir prieš keletą metų, jūs vadinate . . . jūs, jie . . . jūs neprivertumėte jų tai daryti. Ir tuomet jūs stebitės, kodėl bažnyčia yra tokioje būklėje. Tai todėl, kad jūs priėmėte vilko ar ožio prigimtį, vietoje to, kad laikytumėtės nuolankūs ir romūs. Ir jūs sakote: „Tai yra mano ypatinga teisė, broli Branhamai“. Aš žinau, kad tai yra jūsų ypatinga teisė. „Kirpėjai kerpa plaukus. Ir tol, kol kirpėjai kerpa, argi aš neturiu teisės?“ Teisingai, tai jūsų amerikiečio ypatinga teisė. Bet ar jūs norite atiduoti tai, kad būtumėte avinėliu? Ar jūs pats norite paklusti?

46 Ir jūs, moterys, ne taip seniai, jūs eidavote gatve . . . Tai yra absurdiška, žiūrint koku būdu moterys apsirengusios šiandien. Ir aš nekalbu apie presbiterionus ir metodistus, aš kalbu apie jus, šventumo moteris. Praeikite gatve, ir tai yra . . .

47 Aš turėjau kabantį kryželį, savo automobilio priekyje, ir kažkas man pasakė, paklausė: „Bili, ar tu žinai, kad tai katalikų simbolis?“

48 Aš atsakiau: „Kada gi katalikai pasirinko kryžių?“ Niekada! Tai nėra katalikų tikėjimo emblema; tai krikščionio tikėjimo emblema. Katalikų tikėjimas – tai nedidukas miręs šventasis, Marija ar – ar koks miręs asmuo, kurį jie garbina. Mes negarbiname mirusių žmonių. Mes negarbiname Šventos Sicilijos ir visų tų skirtingų šventųjų. Tai yra katalikybė, kuri yra aukščiausia spiritizmo forma. Bet kryžius atvaizduoja Jį, Kuris mirė ir prisikėlė.

49 Ir aš pasakiau: „Aš laikau jį ten, žvelgdamas į gatves. Prieš dvidešimt penkis ar trisdešimt metų, kai aš buvau beveik aklas, aš pažadėjau Dievui, kad jei Jis išgydys mano akis, aš žiūrėsiu į tai, kas teisinga“. Ir aš pasakiau: „Visur, kur tik nepažvelgsi – yra taip nedievobaiminga, pusiau apsiirengusios moterys, ir nuogos moterys, gulinčios kiemuose ir visur. Aš žvelgiu į kryžių, vietoj to, kad žvelgti (ir prisimenu, ką Kristus padarė dėl manęs, ir pasuku savo galvą) į dalykus, kurie nuo šėtono“. Aleliuja!

50 Ir tai yra žmonės . . . Nesakykite, kad tai yra „presbiterionai arba katalikai“, tai sekmininkai! Amen. Jūs sakote: „Aš turiu teisę, broli Branhamai“. Teisingai, bet jeigu jūs buvote avinėlis, jūs atsisakysite savo teisių. Ir kai jūs einate, taip elgdami, Šventoji Dvasia, romus Balandis, Jis nuskrenda. Jis nebus negarbėje su jumis. Ne, ne, ne. Ir niekada negalvokite, kad jūs elgsitės štai taip ir išlaikysite Šventąją Dvasią. Jūs negalite to daryti. Biblijoje taip pasakyta. Jūs turite atsisakyti savo . . . Na, sakysite: „Likusios moterys daro tai“.

51 Ir jūs vyrai, jūs vargšai, maži, bekauliai, išlepe, jūs, kurie leidžiate savo žmonai daryti tokius dalykus, tai parodo iš ko jūs esate sukurtas. Dėl to jūs ir neturite Šventosios Dvasios, nors tvirtinate, kad turite, ar jūs užtektinai turite Kažko aplink save, kad priverstumėte ją elgtis kaip ponias, bet kuriuo atveju, tol, kol ji gyvena su jumis. Amen. Tai skamba senamadiškai, griežtai. Bet tai, ko reikia šiandien bažnyčiai, – tai senamadiško, Šventosios Dvasios nuoplovimo, ir pakabinimo, išdžiovinimo ir išlyginimo, Šventąją Dvasią. Žinoma!

52 Į kokią būklę pateko pasaulis! Kaip jie išeina į gatves ir elgiasi! Kaip jūs prilimpate prie televizorių trečiadieni vakare, ir neinate į bažnyčią! Kaip jūs . . . Na, bet nėra vaiko šalyje . . . žino viską apie tai, kas yra Dovydas Kroketas. Ir tas purvinas melas, sakantis, kad jis, būdamas trejų metų, nužudė mešką, jūs žinote, kad tai melas, bet jūs leidžiate, kad visu tuo jūsų vaikams prikimštų galvas. Ir nėra nei vieno procento iš šimto, kurie žinotų ką nors apie Jėzų Kristų. Tai todėl, kad šis pasaulis tapo toks užterštas! Ši tauta, tokia absurdiška ir taip toli nuo Dievo, atmetė Šventąją Dvasią.

⁵³ O, jūs sakote: „Aš lankau bažnyčią ir šūkaju“. Jūs galbūt tai darote. Bet tol, kol tas romus Dievo Avinėlis neįsitaitys jūsų širdyje, ir neprivers jūsų išsivalyti savo gyvenimą ir elgtis kaip visai kitas asmuo, tai neduos jums nieko gero, pamėgdžiojat krikščionybę. Jūs turite Tai turėti. Amen.

⁵⁴ Ne taip seniai aš įėjau į vienus namus, aplankyti sergančio vyro, ir moteris gulėjo, sėdėjo ten. Ir įėjo mažasis Osvaldas, kepurė užmaukšlinta ant šono, paklausė: „Mama, ar pietūs paruošti?“

⁵⁵ Ji atsakė: „Brangusis, mes neturėjome laiko, - pasakė, - ši rytą, paruošti jokių pietų“. Pasakė: „Aš darau tau sumuštinį, - pasakė, - čia yra keli apelsinai“.

⁵⁶ Jis praejo ir paėmė apelsiną, pažvelgė į jį, atsikando, su visa jėga sviedė jį į sieną, sultys tekėjo siena, pasakė: „Jei tai viskas, ką tu čia turi, tuomet aš išeisiu“, panašiai.

⁵⁷ Aš pagalvojau: „O Dieve, jei jis būtų mano kelioms minutėms!“ Vaikine, aš taip jam išlupčiau kailį, kaip jis dar niekada nebuvo išluptas! Bet jie gulėjo ten, vargšai kaip vaikai. Ko jam reikia, tai gero, senamadiško kailio išperimo. Tai štai ko mums reikia, vėl tam tikrų senamadiškų namų, ir tam tikrų pamokslininkų, kurie stovės už sakyklos ir pamokslaus Tiesą, ir išdėstys Ją taip, kaip ji turi būti išdėstyta. Amen. Tai tiesa. O, tai bent!

⁵⁸ Mažoji Meri treptelėjo savo maža kojele, ir užrietė tą mažą nosytę, ir patempė savo raudonas lūpytes („Maks Faktor“ dažais) į viršų, ir pakėlė savo mažą galvelę aukštin, ir išėjo iš namų. Kokia gėda! Kokie nepaklusnūs vaikai! Biblijoje pasakyta, kad jie bus. Raštas pasakė, kad jie bus. Kaip jie elgsis, ką jie darys, ir tai, kas vyksta šiandien pasaulyje, tai todėl, kad jie nuliūdino ir patraukė Šventąją Dvasią.

⁵⁹ Prieš keletą metų. Aš dabar ruošiuosi, po kelių dienų, švęsti pirmą Šventosios Dvasios išsiliejimą Amerikoje, prieš penkiasdešimt metų, šiais metais, Azuzo gatvės susirinkime, sekmininkų susirinkime Los Andžele, kur jie turėjo savo pirmą Šventosios Dvasios išsiliejimą, kai žmonės susirinko kartu. Kai Kristus nužengė tarp tų žmonių, jie buvo tiesiog romūs, tiesiog ramūs. Jie gyveno dievobaimingą gyvenimą. Jie gyveno pasiaukojantį gyvenimą. Jie norėjo pasiduoti. Jie norėjo būti vedami Šventosios Dvasios. Jiems nerūpėjo ką sakė žmonės, jie buvo „senamadiški“, nesvarbu ar jie sakė, jog jie yra „išprotėję“ ar ką nors apie tai, jie norėjo būti vedami Šventosios Dvasios.

⁶⁰ Bet, šiandien, o, tai bent, su pudrinukais ir makiažo dėžute, ir užsidėjusios šortus, išeina į gatvę, na, tai gėda! Ir vadina save: „turinčios Šventąją Dvasią“. O, jūs sakote: „Bet aš kalbėjau kalbomis“. Taip, ir šėtonas taip pat daro. „O, aš šūkavau“. Ir šėtonas taip pat daro. Šėtonas gali mėgdžioti viską, ką Dievas turi, išskyrus meilę, ir jis negali išreikšti meilės. Taigi.

61 Tuomet, pirmas dalykas, žinote, kai jūs pradėdate daryti tuos dalykus, jūs nuleidžiate užtvaras, jūs pradėdate eiti į kompromisą, paskui bažnyčia pradeda skleisti nepritariančius garsus, uždaros grupės tarp jų. ir šitas pasakė: „Jūs žinote, pastorius yra *toks ir toks*“, arba „diakonas yra *toks ir toks*“. Ir, pirmas dalykas, žinote, jūs klausotės to! Ir dėl tos priežasties mes turime tiek daug problemų, kadangi jūs klausėtės šėtono, ir gavote urzgesį, vietoje to, kad klausytumėtės romaus Balandžio, Šventosios Dvasios, Dievo Balandžio, kuris vadovautų jums ir vestų jus, mylētu jus ir laimintu jus.

62 Iš pirmo karto, kai jus ištinka temperamento traukuliai, Balandis iš karto nuskrenda. Teisingai. Jis negali to pakęsti. Jo prigimtis yra kitokia. O, Jis to visiškai negali pakęsti. Ir jūs einate kalbėdami apie kaimynus, Jis negali to pakęsti, Jis tiesiog nepakęs to. Jis tiesiog pakyla ir nuskrenda. Jis tiesiog negali daugiau to pakęsti. Balandis yra romus. Balandis yra nuolankus, ir Balandis, ir—ir Jis negali pasilikti ant nieko, nebent tai yra to pačios rūšies prigimtis.

63 Taigi, Dievas gali sukurti jums kitokią prigimtį, vyrui ir moteriai, Jis gali duoti jums kitokią prigimtį. Ir jūs klausiate: „Na, broli Branhamai, ką mes galime padaryti dėl to?“ Tiesiog tapkite vėl avinėliu. Tikrai du gyvūnai gali bendrauti kartu, ir tai - balandis ir avinėlis. Balandis neateis nei pas ką, bet tik pas avinėlį. Ir jeigu jūs tapote ožiu, tuomet nusimeskite nuo savęs tą seną ožio dvasią. Teisingai. Jeigu jūs tapote kažkuo kitu, pašalinkite tai nuo savęs, jeigu jūs tapote liežuvautojas.

64 Čia kartą, aš pamokslavau taip stipriai, kaip tik galėjau pamokslauti, tam tikrame mieste, ir ten buvo tūkstančiai žmonių. Aš pakviečiau atgailai. Aš maniau, kad aš apėmiau visą nuodėmės sritį, aš aprėpiau viską, apie ką tik galėjau pagalvoti. Tą vakarą, kai baigėsi tarnavimas, labai manieringa nedidukė moteris, praėjo, ji pasakė: „Na, broli Branhamai, aš tikrai džiaugiuosi, kad jūs ši vakarą manęs nepalietėte“.

Aš pagalvojau: „Tai turėtų būti tikra krikščionė“. Pasakė: „Jūs ši vakarą manęs nepalietėte“.

65 Aš atsakiau: „Na, aš tikrai džiaugiuosi tai girdėdamas, ponio, jūs, turbūt esate arti Dievo Karalystės“. Ir ji lengvai nuėjo.

66 Viena pagyvenusi moteris stovėjo ten. Aš paklausiau: „Pasakykite, ar jūs pažystate šią moterį?“

„Taip“.

Aš pasakiau: „Ji tikriausiai yra krikščionė“.

67 Atsakė: „Į vieną dalyką nepataikėte ši vakarą, broli Branhamai, tai buvo liežuvautoja. Ji yra pagrindinė liežuvautoja visoje apylinkėje“. Štai taip, viskas, suprantate.

68 Bet kai jūs priartėjate prie vieno iš tų dalykų, nesvarbu, ką užkliudo pamokslautojas iš sakyklos ar ne, kai jūs matote tuos kūniškus pasaulio dalykus, kol jūs toleruojate tuos dalykus, jūs esate toli nuo Dievo, ir Šventoji Dvasia bus pasitraukusi. Štai kodėl susirinkimai daugiau nebe tokie, kokie jie būdavo. Dėl šios priežasties nebegimsta atsivertusieji šį rytą bažnyčioje. Dėl šios priežasties nebėra didelių palapinių susirinkimų šalyje, tai todėl, kad mes nuliūdinome romų Dievo Balandį. Teisingai. Jis nepasiliks su mumis tol, kol mes esame tokie abejingi, tol kol mes apkalbinėjame: „Mes norime savų kelių!“

69 Taigi, aš noriu, kad jūs atkreiptumėte dėmesį, kad Avinėlis buvo tylus Avinėlis. Biblijoje pasakyta: „Jis neatvėrė Savo burnos. Kaip avinėlis, prieš avikirpius, Jis buvo nebylus“. Jis neatvėrė Savo burnos. Jis nebuvo vyrukas, kuris norėjo savo teisių. Ne, pone, Jis norėjo atsisakyti Savo teisės. Jis buvo tylus Avinėlis.

70 Bet, šiandien, o, tai bent, kaip mes norime mūsų išskirtinumų! O, tai bent! „Aš sakau jums, jūs tik leiskite kam nors pasakyti kažką man, aš nueisiu ir pačiupsiu ji, vaikine, aš suplėšysiu jį į gabalus“. „Aš pasakysiu tai senai veidmainei, kai aš ją pamatysiu! Jūs tiesiog palaukite, kol aš ją pamatysiu! Palaimink Dieve, aleliuja! M-hm!“ Balandis tiesiog pakyla ir Jis nuskrenda. Teisingai. Šventosios Dvasios daugiau nebėra su jumis, tol, kol jūs taip jausitės. Tiesiog užsirašykite tai savo knygelėje, Ji niekada nesugrįš. Šventoji Dvasia tiesiog nepasiliks ten, kur yra tokios rūšies dvasia. Turi būti avinėlio dvasia, romi dvasia, arba Ji tiesiog nepasiliks su ja, štai ir viskas; jeigu ji nėra romi, nuolanki, vedama Šventosios Dvasios. Ir jeigu kas nors iškyla, Ji tiesiog nepastebės to, eis toliau. Suprantate? Ir tą pačią minutę, kai tai nukryps į šalį, jūs žinote, tą pačią . . . kai jūs nukrypsite į šalį.

71 Jūs žinote, kad pirma nuodėmė prasidėjo, kai asmuo atsitraukė tik minutei. Ar žinojote tai? Biblijoje taip pasakyta. Ieva atsitraukė tik akimirka, kad pasiklausyti, ką šėtonas pasakys, ir jis nupiešė jai tokį mielą paveikslą, kol ji iš tikrųjų pagalvojo, kad tai buvo Tiesa. Ir ji paklausė jo.

72 Ir viena, ko nori iš jūsų šėtonas, kad jūs padarytumėte, tai tiesiog atsitrauktumėte tik kelioms minutėms. Jis gali nupiešti paveikslą, sakydamas: „Na, pažvelk čia. Tu žinai, broli, žinai, sese, jeigu jie būtų tinkamos rūšies žmonės, jie *to* nedarytų. Jeigu jie tiesiog padarė *tai* tiesiai čia, jūs žinote“. Jis gali pateikti tai jums taip realiai, kol tai atrods kaip tikra tiesa. Teisingai! Bet atminkite, tai yra šėtonas!

73 Man nerūpi, kaip žemai jie puolė, kaip toli jie nuėjo į nuodėmę, tai jūsų reikalas - apkabinti juos, ir juos pakelti Dievo meilėje. Kur buvote jūs, kai Dievo Balandis pakėlė jus iš purvino

molio? Tai – jūsų reikalas, mano drauge. Šis pasaulis miršta dėl truputėlio meilės. Tas . . .

74 Aš noriu, kad jūs taip pat atkreiptumėte dėmesį į tą gyvūną, mažą gyvūnelį, tai buvo tylus avinėlis, kadangi jis ne . . . kai Jį užgauliojo, Jis neatsakė užgauliojimu. Jis nekoneveikė ir netriukšmavo, nesinervino ir nesijaudino, Jis to nedarė. Kai kas nors . . . Kai Jį užgauliojo, Jis neatsakė užgauliojimu. Jis neatvėrė Savo burnos.

75 Bet tegu kas nors ką nors padaro jums ar man, o, tai bent, mes sprogstame, kaip rupūžė prarijusi stambų šrata, išsipučiame, kaip—kaip senas žąsinas. „Aš pasakysiu tau tiesiog dabar, jis štai taip vėl man užmynė ant kojos, aš niekada vėl negrišiu į tą seną bažnyčią. Ne, pone! Palaimink Dieve! Aleliuja! Nazariečiai priims mane, Šventieji piligrimai, jie paims mane. Aleliuja. Man nereiks daugiau to daryti“. Gerai, Balandis nuskrido.

76 „Jūs žinote ką? Jeigu tas sena veidmaininis eis į tą bažnyčią, aš tenai daugiau neisiu. Palaimink Dieve, aš niekada nedarysiu to!“ Kai toks dalykas jus užklups, tas senas urzgiantis vilkas, Balandis nuskris. Teisingai. Tuomet Šventoji Dvasia pasitraukė.

77 Tuomet jūs stebitės, kas su jumis nutiko. Jūs stebitės, kas nutiko su bažnyčia. Jūs stebitės, kas nutiko su jumis. Kodėl jūs nebeturite pergalės, kokią turėdavote anksčiau? Jūs pakeitėte savo prigimtį. Jūs tapote ožiu, vietoje avinėlio. Jūs tapote kažkuo kitu, bet ne avinėliu.

78 Jūs turite gauti tą tikrą nuolankią Dvasią: „Tegu visur veda mane Šventoji Dvasia. Dieve, aš myliu kiekvieną nusidėjėlį, nesvarbu kas jie bebūtų“. Štai tokia padėtis ateina į žmogaus širdį, tuomet jūs pamatysite kas įvyks, jūsų sieloje.

79 Jūs sakote: „Na, broli Branhamai, ar yra kokia išeitis iš to?“ Taip, jūs tapkite avinėliu, tai ir viskas. Jūs sakote: „Na, broli Branhamai!“

80 Aš sutikau jauną panelę praeitą vakarą, Šreveporte. Bilis ir aš nuvykome į vieną vietą, pasiimti sumuštinį, po to kai baigėsi tarnavimas. Graži jauna mergina atėjo ten, tikriausiai jauna mergina, ir galbūt dvidešimties metų ar panašiai, gražiai apsirengusi. Ji atsisėdo. Aš pastebėjau, kad ji žvelgė anapus. Aš tiesiog toliau valgiau. Po kelių minučių įėjo ponias. Ji pasakė: „Kaip laikotės?“ Kreipėsi į ją. Ir aš pažinau, ta ponias buvo sesuo Davis. Ir ją, ir kitą panelę iš Gyvenimo bažnyčios, aš gerai jas žinojau, ji priėjo ir pradėjo kalbėtis su manimi. Jauna panelė, sėdinti anapus, ji pasakė: „Broli Branhamai, buvo puikus pamokslas šį vakarą“.

81 Aš paklausiau: „Kaip jūs laikotės, sese?“ Aš pasakiau: „Ačiū, labai jums ačiū“. Ir aš paklausiau: „Ar jūs esate Gyvenimo bažnyčios narė?“

⁸² Ji atsakė: „Taip, esu“. Ji pasakė: „Jūs žinote, broli Branhamai, aš galėčiau dainuoti chore, bet jie ten padarė apribojimus“. Ji pasakė: „Aš turėjau, o, tiek daug metų mokiausi vokalo, ir viso kito“. Pasakė: „Aš dainavau solo ir aš dainavau tam tikrus dalykus“. Pasakė: „Bet, aš—aš negaliu dainuoti, kadangi jie turi—jie turi apribojimus, kad: „moterys, dėvinčios makiažą, negali dainuoti—negali dainuoti chore““.

Aš pasakiau: „Na, šlovė Dievui už Gyvenimo bažnyčią!“

⁸³ Ji pasakė: „Na, aš pasakysiu jums, broli Branhamai, - ji pasakė, - aš esu krikščionė“.

⁸⁴ Aš pasakiau: „Tuomet, sese, eikite namo ir nusiprauskite veidą, ar ką bedarysite“. Aš pasakiau: „Jūs norite man pasakyti, kad jūs leistumėte sau tokią smulkmeną, kaip dėvėti visa tai ant veido. . .“

⁸⁵ Ir aš galiu įrodyti jums, kad tai ateina nuo šėtono. Aš galiu įrodyti jums, kad nėra nieko. . . To kilmė buvo - pagonyms. Ir tol, kol jūs tai nešiojate, tai yra pagonybės ženklas. Taigi, aš ką tik sugrižau iš Afrikos, ir aš buvau hotentotų džiunglėse ir sužinojau tiesiog tiksliai iš kur auskarai, iš kur atėjo, ir visi tie dalykai, daugybė juvelyrinių papuošalų apvyniotų aplink jūsų kaklus ir ausyse, ir visa kita, iš kur tai atkeliavo. Tai pagonyms. Ir Biblija nenori, kad krikščionis būtų pagonis. Ir jūs nenorite. . . Aš nesakau, kad jūs esate pagonė, kadangi jūs tai darote, bet jūs darote save panašią į vieną iš jų. Tai todėl, kad jūsų pastorius nepasako jums Tiesos. Biblija taip sako.

⁸⁶ Ir dabar jūs sakote: „Broli Branhamai, aš manau, jei aš turiu trumpus plaukus, tai mane atvėsina ir panašiai“. Teisingai, bet jeigu jūs turite ilgus plaukus, jūs galite pasidaryti vėšiau. Paimkite juos visus nuo jūsų kaklo, ir susukite juos aukštai, ir sutvarkykite juos tinkamai.

⁸⁷ Na, jūs žinote ką sako Biblija? Kad, vyras turi teisę palikti savo žmoną ir išsiskirti su ja, jeigu ji kerpa savo plaukus. Jeigu ji kerpa savo plaukus, tai parodo, kad ji jam neištikima. Biblijoje taip pasakyta, Pirmas Korintiečiams 12, užinokite jei Tai yra ne tiesa. Ji. . . Moteris, kuri kerpa savo plaukus, apgėdina savo galvą, kuri yra jos vyras. Ir jeigu ji yra negarbinga, tai su ja reiktų išsiskirti ir palikti ją. Teisingai. Bet, suprantate, pastorius niekada nepasako jums šių dalykų. Ir štai kodėl jūs darote tai, ką jūs darote. Ir—ir vyras, Biblijoje pasakyta. . .

⁸⁸ Čia ne taip seniai, kažkas parašė ir pasakė: „Broli Branhamai, tos—tos palaidinės, kurias moterys gauna, - pasakė, -na, jos tokios. . .jūs vargiai galite rasti palaidinių, ir ar mums, krikščionėms, būtų gerai dėvėti šiuos dakronus, nailonus, ar kažką panašaus į tai?“

⁸⁹ Aš pasakiau: „Pažvelk, sese, yra vienas dalykas apie tai. Čia vienas dalykas teisingas. Jūs galite tai padaryti: jeigu jūs negalite nusipirkti, jie parduoda siuvimo mašinas, jūs galite pasisiūti

vieną“. Aš pasakiau: „Teisingai. Kad tai atrodytų tiesiog. . .“ Aš tikiu. . . Jūs žinote, kas yra jūsų širdyje, tai išsireiškia. Koku būdu jūs darote ir kaip jūs elgiatės, tai ir parodo, kas yra jumyse.

⁹⁰ Tai ir yra priežastis, dėl ko visi čia niurna ir bruzda, ir apkalbinėja, ir—ir atsikirtinėja, ir nešioja tai bažnyčioje, štai kas griaua bažnyčią. Tai rodo, kad šėtonas prasiskverbė į jus, ir tai parodo, kad Šventoji Dvasia paliko jus. Taigi, aš žinau, kad tai tiesiog iš jūsų kai kurių išdegina degutą, bet būtent tai ir turėtų daryti. Tai turėtų! Štai dėl ko tai pasakyta; ne kad būti protingu, ne kad patraukliai elgtis; bet pasakyti jums kur yra problema, nes vieną dieną aš turėsiu stoti ir atsakyti už jus. Ir dėl tos pačios priežasties, tai ką jūs darote ir kaip jūs elgiatės, parodo kas jūs esate. Jeigu jūs tik turite seną temperamentą, kur jūs dėl mažo dalykėlio taip supykstate, ir išeiniate čia, ir šaukiate, ar kritikuojate, ar vulgarumas ir panašūs dalykai, tai parodo iš kur tai ateina.

⁹¹ Taigi, reikia padaryti tik vieną dalyką - pašalinti tą dalyką iš ten, ir Balandis sugrįš į jūsų širdį. Kai tas balandis išskrido iš arkos, jis nuskrido. Bet jis sugrįžo ir beldėsi į tos arkos duris, kol Nojus jį įleido. [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą—Red.] Šventoji Dvasia yra čia. Šventoji Dvasia nori įeiti. Štai priežastis to šiandien, kad Šventoji Dvasia, Ji nepasitraukė nuo jūsų amžinai. Ji tiesiog tupi ten medžių šakų kažkur, pasiruošusi atskristi atgal ir įeiti į jus, ir duoti jums meilę ir ramybę, ir džiaugsmą, kaip jūs anksčiau tai turėjote. Žinoma, Ji pasiruošusi. Ji pasiruošusi tai padaryti. Ji nori tai padaryti. Ji trokšta tai padaryti. Bet jūs neleidžiate Jai to padaryti!

⁹² Taigi, aš nekalbu jums, atvykėliams. Aš nežinau kas yra jūsų pastorius. . . Aš kalbu Branhamo bažnyčiai. Aš nekalbu jums, žmonės, iš kitų bažnyčių. Aš kalbu Branhamo bažnyčiai. Štai kame reikalas čia.

⁹³ Štai kas priverčia Balandį pakilti. Tiesiog leisk kam nors tiesiog pradėti ką nors nedidelio bažnyčioje, ir pirmas dalykas: „O, ar taip? O, ar. . .? Jūs taip nemanote?“ Tiesiog tada Šventoji Dvasia pakyla, nuskrenda. Ji tiesiog negali pakęsti tokios rūšies dvasios. Töl, kol avinėlio prigimtis palikusi jus, tuomet ir Šventoji Dvasia yra pasitraukusi. Teisingai. Štai kame reikalas šiandien. Štai kodėl žmonės yra tokioje būklėje, nes jie leidžia netinkamai dvasiai įeiti į jų širdis, į jų gyvenimą. Dėl tos priežasties mes turime. . .

⁹⁴ Biblijoje pasakyta, kad dėl šios priežasties daugelis tarp jūsų serga ir kenčiate, tai štai dėl tokių dalykų. Mes turime būti romūs. Mes turime būti taikingi. Mes turime būti avinėlis, taigi, kad Balandis galėtų pasilikti su mumis.

⁹⁵ Taigi, atminkite, Balandis ateis. Jis pasakė: „O, broli Branhamai, nekalbėk man, kad aš niekada negavau Šventosios Dvasios. Aleliuja! Tuomet vakare, vieną vakarą, o, kai Ji įėjo,

aš tiesiog galėjau eiti. . . “ Žinoma, tai buvo Ji! „O, aš jaučiausi taip gerai, aš jaučiausi, tartum galėčiau paimti kiekvieną mažą paukštelę iš medžio ir apkabinti, ir mylėti jį. Pats nedoriausias asmuo, kuris man kada nors yra ką nors man padaręs, aš jaučiau lyg aš galėčiau uždėti savo rankas ant jų ir apkabinti juos. O, broli Branhamai, kai aš jaučiausi!“ Žinoma, tai buvo Šventoji Dvasia.

⁹⁶ Bet, jūs matote, priežastis, kodėl Ji negalėjo pasilikti. Jūs buvote tuomet avinėlis; bet kai jūs tapote vilku, Jis turėjo nuskristi. Nieko blogo su—su Balandžiu; tai jūs, ir . . . jūs leidote tai dvasiai ateiti pas jus. „Ar aš leidau, broli Branhamai?“ Taip, kai jūs nuėjote pasiklausti tų apkalbų, kai jūs klausėtės to melo, kai jūsėjote sakydami: „Na, aš taip pat turite teisę!“

⁹⁷ Jūs neturte jokių teisių! Jus esate nupirktas už kainą, tai buvo brangus Dievo Sūnaus Kraujo kaina. Jūs neturite jokių teisėtų teisių. Aleliuja! Vienintele teisės, kurias jūs turite - tai ateiti prie Šaltinio pripildyto Krauju, tekančiu iš Emanuelio Gyslų, kai nusidėjėliai panardinami po besiveržiančia srove, praranda visas savo kaltės dėmes. Taip, pone. Tai vienintelė teisė, kurią jūs turite, tai - atiduoti savo valią Dievui, ir nuo tada Dievas atliks vadovavimą. Tai, kas sukelia susirinkimuose . . . Tai kas sukelia daugybę keistų dalykų. Šventoji Dvasia nueis į vietą, Šventoji Dvasia pasakė: „Tai neteisingai. Nutrauk susirinkimą, judėk toliau“. Aš sustabdysiu jį, tikrai, broli, judėsiu tiesiai toliau. Teisingai, kadangi jūs turite būti vedamas Dievo Dvasios. Ir vienintelis būdas, būti vedamam Dievo Dvasios - tai likti romiu, nežinoti labai daug.

⁹⁸ „O, - jūs galvojate, - aš daug žinau“. Taip, jūs išlavinote savo protą ir jis net negali pats veikti. Jūs žinote visas knygas ir visus atsakymus, ir visą graikų ir visą hebrajų, ir net nėra vietos kur Balandis galėtų nutūpti. Teisingai. Bet jūs viską žinote, tuomet Balandis negali vadovauti, kadangi jūs per daug žinote.

⁹⁹ Avinėlis nepretenduoja daug žinoti. Jis turi turėti kažką, kas jį vestų. Šlovė! Štai taip. Nieko nežino! Amen. Vienintelis dalykas, kurį aš žinau, tai, kad Kristus Jėzus mirė, kad išgelbėtų mane.

¹⁰⁰ Ten Kalifornijoje, keliavo vaikas, prieš save turėjo ženklą, sakantį: „Aš esu kvailys dėl Kristaus“, ir kitoje pusėje pasakyta: „Kieno kvailys jūs?“ Teisingai. Tampant kvailiu, pasauliui, kad galėtumėte būti vedamas Šventosios Dvasios, kadangi Dievo sūnūs ir dukterys yra vedami Šventosios Dvasios. Romiečiams 8:1, pasakyta: „Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“, vaikšto ne pagal vilką, bet - Balandį. Amen.

¹⁰¹ Docas dainuodavo dainą: „Kiekvieną dieną pripildyk mane meile, nes aš vaikštau su Danguis Balandžiu; leisk man visą laiką eiti su daina ir šypsena, mano kelią pripildyk meile,

kiekvieną dieną“. Kokia tai bus rami diena Branhamo bažnyčiai, arba bet kuriai kitai bažnyčiai ar asmeniui, kai jie atsisakys savo teisių, kad taptų avinėliu.

„Kas per klausimas, broli Branhamai?“

¹⁰² Sugrižkite pas avinėlių, sugrižkite, kad būti romiu, sugrižkite nieko nežinant, sugrižkite tiesiog atiduoti save Kristui. Nebandykite, nebandykite nieko žinoti. Tiesiog vaikščiokite romiai, tyliai, nusižeminusiai, nuolankiai, ir Balandis ves jus. Bet kai tik jūs pamatote . . . einate pasiklausyti tos apkalbos, kai jūs einate ir jūsų temperamentas sukyla, kai jūs einate, galvodami, jog jūs turite teisę daryti *ta* ir daryti *ana*, Balandis tiesiog pakyla, ir Jis nuskrenda. Tuomet jūs daugiau Jo nebeturite. Taigi, Jis nėra labai toli nuo jūsų ši rytą, bažnyčia. Jis tiesiog tupi ant ramybės šakelės, laukia kada pasikeis jūsų prigimtis. Amen.

¹⁰³ Tai, ko jums šiandien reikia - tai atiduoti visas savo teises, tai leisti Dievui paguldyti jus ir nukirpti nuo jūsų visas jūsų teises. Amen. Ar jūs galite įsivaizduoti, kaip senas nedidukas avinėlis, visa—visa vilna kabo ant jo? Tai jo teisės. Taip. [Brolis Branhamas vaizduoja alsuojantį avinėlių—Red.] Užkaitę, ir tiesiog paguldo ant kirpimo stalo. Jie žino, kas jam geriausia. Paima visas jo teises nuo jo ir visas jas nukerpa, kaip bus vėsu ir lengva jam bėgioti. Tai bent, tai bent, jis laimingas, ir šokinėja aplinkui ir turi nuostabų laiką. Taip, pone. Jeigu jūs atiduosite savo teises, tai štai ką jūs gausite. Bet jūs turite atsisakyti savo teisių ir leisti Dievo Žodžiui nuskusti nuo jūsų visą pasaulį, paimti visus pasaulio įpročius, ir jūs tampate nauju kūriniu Kristuje.

¹⁰⁴ Čia, prieš kurį laiką, Afrikoje, aš kalbėjausi su senu šventuoju. Jis pasakė: „Broli Branhamai, aš žinau, kad jūs tikite antgamtiskumu“.

Aš atsakiau: „Žinoma, mano broli“.

¹⁰⁵ Jis pasakė: „Prieš daug metų aš maniau, kad aš esu kažkas“. Pasakė: „Aš maniau, kad aš buvau tikras krikščionis“. Ir jis pasakė: „Tuomet mūsų bažnyčioje . . . aš turėjau lipti į kalvą, kur palikau savo nedidelį automobilį“. Ir pasakė: „Man reikėdavo lipti į kalvą maždaug apie tris ar keturis šimtus jardų, ir apeiti krūmus ir kitą, lipant aukštyn“. Ir pasakė: „Mes ten turėjome maldos susirinkimą“. Ir pasakė: „Aš maniau, kad aš buvau tikras krikščionis“. Jis pasakė: „Aš žinojau visą Bibliją. Aš studijavau hebrajų kalbą. Aš studijavau visus teisingus žodžių tarimus“. Ir pasakė: „Kas bepridedavo prie manęs, aš galėjau“ [Brolis Branhamas spragteli pirštais—Red.] „kalbėti štai taip apie Bibliją. Aš žinojau, apie ką aš kalbėjau“. Jis pasakė: „Vieną vakarą ašėjau link bažnyčios. Mūsų bažnyčioje buvo daug konfliktų“. Pasakė: „Buvo nedidelės grupelės, viena prieš kitą. Jūs žinote kaip jos atsiranda“.

Aš pasakiau: „Taip, pone“.

¹⁰⁶ Jis pasakė: „Mano kelyje į kalną, aš ėjau, ir staiga aš suvokiau, kad kažkas seka paskui mane“. Ir jis pasakė: „Aš pagalvojau, kad aš tiesiog šiek tiek palauksiu, pažiūrėsiu kas tai buvo, kad pasivytu, ir aš pasikalbėsiu su jais šiek tiek kol mes eisime keliu“. Jūs žinote, tai geras dalykas, jūs tiesiog truputi palaukiate. Ir pasakė: „Kai aš užlipau į kalvą, - pasakė, - aš atėjau. Kalva užlipo Vyras“, ir pasakė: „Jis turėjo ryšulį ant nugaros, kuris buvo daug didesnis nei Vyras“. Ir pasakė: „Jis tiesiog šnopavo ir sunkiai kvėpavo, ir ėjo mažais žingsneliais, stengdamasis lipti. Ir aš paklausiau: ‚Vaikine, ar aš galiu Tau padėti užnešti šitą naštą ant kalno?‘ Jis atsakė: ‚Ne, aš turiu jį nešti‘“. Pasakė: „Aš pažvelgiau į Jo ranką, - pasakė, - tuomet aš sužinojau, kad tai buvo regėjimas. Jis turėjo randus Savo rankoje“. Pasakė: „Aš kritau žemyn, ir pasakiau: ‚Viešpatie, ar Tu tame maiše neši pasaulio nuodėmes?‘ Jis atsakė: ‚Ne, Aš tik nešu tavo. Tiesiog padedu tau pakilti į šią kalvą, kad galėtum užlipti“.

¹⁰⁷ Štai taip tai yra. Jeigu mes apsižvalgytume aplink, mes sužinotume, kad Jis neša mūsų. Ar tai neleidžia jums pasijausti mažu? Dėl to, kad mes darome visa tai, pas mus nedora, žiauri širdis!

¹⁰⁸ Čia, prieš kurį laiką, aš medžiojau. Kaip jūs žinote, aš mėgstu medžioti. Ir ten buvo vienas nedoras vaikinai, toje vietovėje, jis buvo nedoras žmogus. Ir jis juokdavosi iš manęs dėl to, kad aš nešaudžiau į elnius ir elniukus. Aš pasakiau: „Tai yra žiauru“. Pasakiau: „Kodėl tu negali būti tikru, sąžiningu medžiotuju ir šaudyti senus elnius ir kitus, kurie yra seni ir pasiruošę mirti? Dievas davė juos mums. Leisk toms jaunoms motinos ir kitiems. . .“

¹⁰⁹ Jis pasakė: „Ak, tu, bailus kaip kiškis, pamokslininkas!“ Toliau man štai taip kalbėjo.

¹¹⁰ Aš pasakiau: „Taigi, pažvelk, jeigu aš būčiau alkanas ir norėčiau vieno iš tų elniukų, aš tikiu, Dievas leistų man turėti jį. Bet tiesiog nušauti jį, kad pasielgti išradingai“, na, jis pripildytų visą vagoną. Ir jis nuėjo ir pasidarė sau, kad pašauktų, tokios rūšies švilpuką, ir jis galėjo juo švilpti, ir garsas buvo tiesiog lygiai toks, kaip šaukia elniukas. Vieną dieną mes buvome kartu krūmynuose. Aš sugėdinau jį, pasakiau: „Man būtų gėda“. Nužudydavo aštuonis ar dešimt elniukų per vieną kartą, jei galėdavo, ir visa kita, tiesiog, kad pasielgti išradingai, galbūt, nupjaudavo tik užpakalinę dalį, o visa kita palikdavo ten gulėti. Aš pasakiau: „Tu neturėtum“.

„Ak, - pasakė, - jūs pamokslininkai esate bailūs kaip kiškiai!“

¹¹¹ Vieną dieną jis stovėjo už krūmų, jis sušvilpė savo švilpuku ir jis sušaukė, ir tai skambėjo lygtai mažo elniuko šauksmas.

Kai tik jis tai padarė, puiki elnė pakėlė savo galvą, išėjo trypčiodama. Jūs galėjote matyti jos dideles rusvas akis. Ji buvo sunerimusi. Ji žvalgėsi aplink. Medžiotojas atsistojo, paspaudė šautuvo gaiduką, kad nušauti elnę. Ir elnė pamatė medžiotoją. Bet, jūs žinote ką, šis elniuko šauksmas, ji nekreipė dėmesio į šautuvą. Ji ieškojo to mažylio; jis buvo bėdoje. Žinote, tai parodo tikrą motinystę ir motinišką meilę, kad ji žvelgė į tą šautuvą, nutaikytą į ją, į mirtį, žvelgdama į to šautuvo vamzdį. Jūs žinote, tas pasirodymas buvo toks didingas, ji atsistojo šalia jo, jis numetė savo šautuvą! Jis atbėgo atgal ir sugriebė mane už rankos, jis pasakė: „Bili, pasimelsk už mane, man jau užtenka to!“ Kai jis pamatė parodytą šį motinišką didvyriškumą!

112 O, kai pasaulis pamatys parodytą Dievo meilę, ir galantiškumą mūsų žmogiškoje širdyje, koks tai bus skirtumas. Kaip mes leisime Dievo Balandžiui ateiti į mūsų širdį ir padaryti mus romius, nuolankius.

113 Ten, tų krūmokšnių pavėsyje, aš stovėjau ten ir meldžiausi už tą seną vaikina, aš atvedžiau jį pas Viešpatį Jėzų. Nuo to laiko, jis buvo geras, sąžiningas medžiotojas.

114 Žinoma, jis galvojo, kad jis turi teisę, jis darė tai, ką norėjo. „Jie mano vietoje, jie ėda ten mano mėlynziedę liucerną, jei jie nori“.

115 Aš pasakiau: „Tai tiesa, bet daryti tai yra nežmogiška“. Jūs turite atsakyti savo teisių. O Dieve, pasigailėk. kad mes galėtume.

116 Čia net taip seniai, po, o, maždaug prieš šimtą metų, buvo didis krikščionis, gyveno Jungtinių Valstijų pietvakariuose. Jo vardas buvo Danielius Kurry, nuostabus žmogus, dievobaimingas vyras, šventas vyras, tikras krikščionis, žmogus, apie kurį kiekvienas galvojo labai gerai, nuostabi asmenybė. Ir istorija tęsiasi, kad jis mirė ar įėjo į transą, ir jis pasakė. . . kada jis pakilo į Dangų, žinoma, kai jis mirė. Ir kai jis atėjo prie perlo vartų, prižiūrėtojas priėjo prie durų, paklausė: „Kas tu esi?“

117 Jis atsakė: „Aš esu evangelistas, Danielius Kurry, aš laimėjau tūkstantį sielų Kristui. Ir aš esu. . . aš noriu įeiti ši rytą. Mano gyvenimo kelionė žemėje pasibaigė, aš dabar neturiu kur eiti“.

118 Tokiu būdu tai ateis tau viena rytą, nusidėjėli. Tokiu būdu tai ateis tau, atkritėli. Tokiu būdu tai ateis tau, kuris nuliudinai ir patraukei Šventąją Dvasią nuo jų, daugiau nebesi romus ir švelnus. Jūs daug metų neverkėte. Jūs neraudonavote, net nežinau nuo kada. Visas kuklumas dingo iš jūsų. Žinoma. Bet viena rytą tai ateis prie jūsų durų. Ir kai romi Šventoji Dvasia beldžiasi į duris, kodėl jūs tiesiog Jos neįleidžiate?

119 Taigi, kai Danielius Kurry atėjo ten prie—prie—prie vartų, jie įėjo, pasakė: „Mes pažiūrėsime ar jūsų vardas yra čia“. Jie

apsidairė aplinkui, jie negalėjo rasti jokio vardo. Pasakė: „Ne, čia nėra Danieliaus Kurry“.

¹²⁰ „O, – jis pasakė, – žinoma!“ Pasakė: „Aš esu evangelistas“. Jis pasakė: „Aš laimėjau sielas Kristui“. Pasakė: „Aš bandžiau daryti tai, kas teisinga“.

¹²¹ Prižiūrėtojas pasakė: „Pone, aš apgailėstauju, kad turiu tai pasakyti, bet čia nėra Danieliaus Kurry“. Pasakė: „Aš pasakysiu jums, ką jūs galėtumėte padaryti“. Pasakė: „Mes čia neturime teisės peržiūrėti jūsų bylą“. Jis pasakė: „Bet ar jūs norite apskusti savo bylą? Jūs galite pateikti apeliacinį skundą Baltojo Sosto Teisme, jeigu jūs to norite“. Bet pasakė: „Mes čia visiškai neturime jums malonės, kadangi mes jūsų čia neturime. Jums nėra malonės“. Pasakė: „Ar norite apskusti savo bylą?“

Jis pasakė: „Pone, ką dar aš galiu padaryti, kaip tik pateikti apeliacinį skundą?“

¹²² Jis pasakė: „Na, tuomet, jūs galite eiti į Baltojo Sosto Teismą ir ten pateikti apeliacinį skundą“.

¹²³ Danielius Kurry sakė, kad jis jautė, jog judėjo kosminėje erdvėje apie valandą. Pasakė, kad jis pateko į tokią vietą, kur darėsi vis šviesiau, šviesiau, šviesiau ir šviesiau. Tai buvo šimtus ir tūkstančius kartų skaisčiau, nei kada šviečia saulė. Ir sakė, kad jis virpėjo, drebėjo. Ir pasakė, kad kai jis pateko į tos Šviesos vidurį, jis išgirdo Balsą, klausiantį: „Ar tu buvai tobulas žemėje?“ Tiesiog kalbėjo iš Šviesos.

Jis atsakė: „Ne, aš nebuvau tobulas“, pradėjo drebėti.

Paklausė: „Ar tu visada sąžiningai elgeisi su visais?“

¹²⁴ Atsakė: „Ne“. (Pasakė: „Prisiminiau kelis dalykus, kur aš nebuvau tiesiog visiškai sąžiningas“. Pasakė: „Ne, aš—aš—aš manau, aš nebuvau sąžiningas“.

Paklausė: „Ar visada bet kuriuo atveju tu kalbėdavai tiesą savo gyvenime?“

¹²⁵ Pasakė: „Ne. Aš prisimenu kai kuriuos dalykus, kuriuos aš pasakiau, kurie nebuvo abejotini. . . kurie buvo abejotini. Aš—aš—aš—aš niekada nebuvau tiesiog visiškai teisius“.

¹²⁶ Pasakė: „Tuomet, ar tu kada nors ėmei tai, kas tau nepriklausė, ką nors, pinigų, ką nors kita, kas nepriklausė tau?“

¹²⁷ Sakė, kad jis manė, jog žemėje jis buvo gana geras, bet jis buvo pasmerktas. Pasakė: „Ne. Ne, aš paėmiau tai, kas man nepriklausė“.

Jis pasakė: „Tuomet tu nebuvai tobulas“. Jis atsakė: „Ne, aš nebuvau tobulas“.

¹²⁸ Sakė, kad jis laukė, jog bet kurią akimirka, kaip sprogimo banga išeis iš tos didingos Šviesos, ten kur ilsėjosi Balandis: „Pasmerktas!“ Sakė, tiesiog tuomet jis išgirdo Balsą už jo, kuris buvo švelnesnis nei bet kurios motinos balsas, kurį jis kada

girdėjo. Sakė, kad jis pasisuko pažiūrėti. Ir mieliausias veidas, kokį jis kada nors matė, mielesnis už bet kurios motinos veidą, stovėjo prieš jį. Ir pasakė, kad Jis pasakė: „Tėve, Danielius Kurry stovėjo už Mane žemėje. Tai tiesa, kad jis nebuvo tobulas, bet jis stovėjo už Mane. Jis stovėjo už Mane žemėje, dabar Aš stoisiu už jį Danguje. Paimk visas jo nuodėmes ir įdėk jas Mano sąskaiton“.

¹²⁹ Kas atsistos už jus tą dieną, broli, jeigu jūs šiandien nuliūdindami Jį, patraukėte nuo savęs? Aš tiesiog negaliu daugiau pamokslauti. Palenkime savo galvas.

¹³⁰ Bangus Dieve, brangus mirštantis Avinėli, romus, nuolankus, kuklus. Paukščiai turi lizdus, ir lapės turi urvus, bet Tu neturi vietos, ir, taigi, pats Šlovės Viešpats! Kai Tu gimei, jie neturėjo rūbelių, kad suvystytu Tave. O Dieve, kokia tada man nauda iš mano rūbų? Kokia man nauda iš mano mašinos? Kokia man nauda iš gražaus namo? Kokia nauda bus iš to tą dieną? Tu buvai be draugų; niekas nedraugavo su Tavim. Niekas, atrodė, nenorėjo ištiesti Tau pagalbos rankos. Tu pasakei, kad tą dieną Tu pasakysi: „Aš buvau alkanas, jūs nepamaitinote Manęs. Aš buvau nuogas, jūs neaprengėte Manęs“. Kokia nauda tą dieną bus mums iš visko, ką mes turime, Viešpatie? Leisk mums stovėti už Tave, kad kai ateis ta valanda, ir mes įeisime Jo Akivaizdon, visagalio, visur esančio, visa-. . . O Dieve, kai mes girdime tą Balandį, su Savo išskleistais sparnais ten, toje didingoje Šviesoje, Jis švystelės per visą Amžinybę. Kuomet, Tu gyveni Šviesoje!

¹³¹ „Kai aš turėsiu stoti ten pats, mano brolio nebus, mano pastoriaus nebus, mano motinos nebus, mano tėčio nebus, mano žmonos nebus, mano vaikų nebus, O Dieve, ką aš tada darysiu, Viešpatie? Ką aš tuomet darysiu? Ir tai gal bus dar prieš saulei nusileidžiant šį vakarą. Bet ką aš darysiu? Ką aš galiu padaryti? O Kristau, Aš dabar stovėsiu už Tave! Aš padarysiu savo pasirinkimą šiandien. Aš atsisakysiu visų savo kalbų apie kitus žmones. Aš atsisakysiu viso savo temperamento. Aš atsisakysiu visų savo nesutarimų. Aš visko atsisakysiu. Apkirpk mane, Viešpatie, paimk viską, ką aš turiu. Tiesiog paimk mane, Viešpatie. Aš—aš—aš noriu stovėti Tavo vietoje. Aš noriu būti apkirptu. Aš noriu, kad visas egoizmas, visas išdidumas, visoks abejingumas, viskas būtų paimta iš manęs. Tada aš noriu stoti už Tave, kaip apkirptas avinėlis, norėdamas atsisakyti visų malonumų, tai, ką jie vadina gyvenimo malonumais, visi šokiai, visi vakarėliai, visokie nepadorūs drabužiai, makiažas, lūpdažiai, lakas nagams, visas tas nereikšmingumas, kuris atrodo kaip pasaulis. Tu pasakei: „Net nesielkite kaip pasaulis. Net nebendraukite su pasauliu. Išeikite iš jų tarpo! O, Dieve! Padėk man, Viešpatie. Apkirpk mane šiandien. Paimk mane kaip avinėlį ir leisk man būti nebyliu, neatverti savo burnos, nieko apie tai nesakyti, tiesiog stovėti ir būti apkirptam“.

¹³² O Dieve, kokį tai padaro skirtumą! Aš prisimenu, kada Tu vienašyk apkirpai mane, paėmei mano žmoną, mano kūdikį, mano tėvą ir mano brolių. Tu švariai apkirpai mane. Ir, visgi savo širdyje aš žinojau, kad aš myliu Tave. Kaip Tu palaiminai mane! Koks Tu buvai geras man! Visa, kas aš esu, viskas, kuo aš galėčiau būti, viskas, kuo aš kada nors būsiu; tai Tu, Dieve, tai Tu. Aš išpažįstu savo klaidas, aš išpažįstu viską ką aš kada esu padaręs ir pagalvojęs. Tik apkirpk mane, Viešpatie, aš noriu būti Tavo avinėliu.

¹³³ Ir ne tik tai, Viešpatie, bet paimk kiekvieną žmogų, esanti čia ši ryta, kiekvieną avelę ir tuos, kurie norėtų būti avelė, viską nukirpk nuo jų ši ryta, Viešpatie. Įtverk jų mažas kojas į Evangelijos šiekštą. Tegu Šventoji Dvasia tiesiog dabar veda juos į atgailą, žinant, kad jie buvo abejingi Dievui. Ir tegu Jis apkerpa visą šį abejingumą, visą pasaulį ir visus pasaulio dalykus. Tu nukirpk visa ti ši ryta, Viešpatie, kad mes galėtume stovėti prieš Tave atvėsinti ir ramūs, kaip naujai gimę krikščionys. Suteik tai, Viešpatie.

¹³⁴ Aš myliu Tave. Aš noriu eiti, nesvarbu, karštas oras ar ne, ar man patinka ar ne. Aš noriu eiti. Aš noriu stovėti už Tave, nes aš noriu, kad Tu apgintum mano bylą tą dieną, sakytum: „Na, jis stovėjo už Mane, dabar Aš stoisiu už jį“. O Dieve, suteik tai šiandien.

¹³⁵ Ir kol kiekviena galva palenkta, ir kiekviena širdis palenkta. Norėčiau sužinoti ši ryta, ar čia būtų kas nors, kuris suvoktų, jog jūs bandėte turėti savo kelią, jūs padarėte tuos dalykus, kurių jūs neturėjote daryti, ir jūs tiesiog jaučiate ši ryta, kad jūs norėtumėte jog Viešpats tiesiog jus apkirptų, ir sakote, kad: „Padarytų jus tikru avinėliu“, ar nepakeltumėte savo rankos. Telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina jus Dievas, broli. Kas nors sako: „Apkirpk mane, Viešpatie, aš stoviu. Aš esu avelė. Aš net neatversiu savo burnos, aš tiesiog noriu, kad Tu nupirktum nuo manęs visą pasaulį“. Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas, jaunuoli. Telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas, sese. „Apkirpk mane, Viešpatie“. Sese Gerti. . . [Pianistė—Red.] Ir telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas, sese. „Dabar apkirpk mane, Viešpatie. Aš—aš noriu, kad visi pasaulio dalykai. . . Aš noriu stovėti už Tave ši ryta. Aš noriu stovėti už Tave ši ryta. Aš noriu, kad visi pasaulio dalykai būtų nukirpti nuo manęs. Aš noriu būti Tavo ir Tu būk mano. Ar Tu priimsi mane, Viešpatie, kai aš pakeliu savo ranką į Tave?“ Telaimina jus Dievas, ponias. Tepalaimina jus Dievas, pone. Tepalaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas, pone. Telaimina jus Dievas, pone. Telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas, ponias, aš matau jūsų ranką. Telaimina jus Dievas, mano broli. Telaimina jus Dievas, mažoji panele. Tai gerai. Telaimina jus Dievas ten gale, motina. Telaimina jus

Dievas, sese. Teisingai, tiesiog būkite nuoširdūs. „Aš noriu, kad Dievas pašalintų nuo manęs viską, kas tik nepanašu į Jį, visokius savanaudiškus akstinus, kuriuos turiu, bet kokį abejingumą, kurį aš turiu. Aš noriu, kad Jis mane visą nukirptų, ši ryta. Aš noriu būti toks, kaip Jis. Man nesvarbu, ar jie turi teises ar ne; aš neturiu jokių teisių. Turiu tik vieną teisę, ir tai – ateiti pas Jį. Jis pasirūpins visu likusiu“.

¹³⁶ Ar čia yra nusidėjėlis, kuris nė karto neišpažino Kristaus, niekada nebuvo išgelbėtas, ir jūs norite, kad jus prisimintų maldoje ši ryta, ar nepakeltumėte savo rankos, nusidėjėli drauge? Telaimina jus Dievas. Dar vienas pakėlė savo ranką, sakydamas: „Prisimink mane, broli Branhamai. Aš nesu krikščionis, ir aš nežinau, kada man teks susitikti su Dievu. Ir aš—aš noriu, kad tiesiog dabar mane paminėtų šiuose maldos žodžiuose, kai jūs užbaigiate“. Na, ar nepakeltumėte savo rankos dėl manęs, kad pasimelsčiau už jus? Jis mato. Telaimina jus Dievas, mažoji panele. Telaimina jus Dievas, ponija. Telaimina jus Dievas, pone. Dar kas nors: „Aš noriu būti, aš noriu. . .“

¹³⁷ Kiek iš jūsų čia, kurie esate atkritę? „O, – jūs sakote, – aš to nepripažinčiau, broli Branhamai“. Bet, pažvelkite, jeigu tas nuolankumo Balandis pasitraukė nuo jūsų, broli, tai kažkas negerai. Kažkas negerai, kai jūs negalite pakęsti vienas kito. Kai jūs negalite atleisti kiekvienam asmeniui iš visos savo širdies gilumos, nesvarbu ką jie padarė ar ką jie pasakė, jeigu jūs negalite jiems atleisti iš pagrindų, Jėzus pasakė: „Jeigu jūs neatleisite kiekvienam žmogui jo nusižengimų, iš savo širdies, tai nei jūsų Dangiškasis Tėvas neatleis jums“.

¹³⁸ Taigi, kas jei, šiuo karštu oru, kas jei šiandien Dievas pašauks jus? Kol čia yra atvertas Šaltinis, bažnyčia pasirošusi, Šventoji Dvasia sėdi čia, ant šio pastato stogo, pasirošusi tuoj nužengti ir sugrįžti į jūsų širdį ir padaryti jus romiu ir taikiu. „Ką aš turiu padaryti, broli Branhamai?“ Tiesiog tapkite avinėliu. Šventoji Dvasia iš karto nužengs, kai jūs tapsite avinėliu. Bet jeigu jūs turite neteisingų motyvų, netinkamų—netinkamų idėjų, norite turėti savo kelią, ir nenorite to atsisakyti, tuomet Šventoji Dvasia niekada neateis.

¹³⁹ Dabar su palenktomis mūsų galvomis, man įdomu jei kuris nors iš jūsų, kuris pakėlėte rankas. . . Taigi, Jėzus pasakė: „Tas, kas girdi Mano Žodžius ir tiki Juo, kuris siuntė Mane, turi amžiną Gyvenimą, ir niekada nepateks į Teismą, bet yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą“, Šv. Jono 5:24. Bet dabar, jeigu jūs norite ateiti prie altoriaus, atsiklaupiti čia, melskimės kartu, kol tas romus, taikingas jausmas, kurį jūs kartą turėjote, ar norėtumėte turėti, vėl ateis paš jus. Kol mes esame palenkę savo galvas, kol mes dainuojame „Čia yra Šaltinis pripildytas Krauju“, Aš noriu, kad jūs ateitumėte, atsiklauptumėte ir melstumėtės. Kiekvienas, kas nori ateiti, atsiklaupti čia prie altoriaus turėklo ir kurį laiką melstis.

Čia yra Šaltinis pripildytas Krauju,
Iš Emanuelio Venu,
Ir nusidėjėliai pasineria... (Telaimina jus
Dievas, ponias, iškart atėjo ir atsiklaupė)
Praranda...

¹⁴⁰ Su palenktomis jūsų galvomis, aš tikiuosi, kad turite savo širdyje. Jūs žinote, kas prasilaus pro eiles šį rytą, ar tai sugėdins jus? Tamsiaodė moteris, vargšė, ištinusios kulkšnys, žili plaukai, ji daro sau kelias prie altoriaus.

¹⁴¹ Čia, prieš kurį laiką, senas tamsiaodis vyras buvo išgelbėtas, vergystės laiku. Jis nuėjo, ir kadangi jis buvo išgelbėtas, jis pasakė savo šeiminkui, kad jis yra laisvas. Jis paklausė: „Tu ką?“

Atsakė: „Aš esu laisvas“. Tuomet jis išlaisvino jį.

¹⁴² Čia ateina kita grupelė žmonių, ateina dėl išgelbėjimo šį rytą. (Pasakė, kad jis buvo laisvas.) Visi maldoje, ir melskitės stipriai jeigu jūs norite, kol Šventoji Dvasia turi reikalą su žmonėmis, kurie daro apsisprendimus.

Jis pasakė: „Mose, ar tu sakai, kad esi laisvas?“ Pasakė: „Taip, pone, šeiminke. Aš esu laisvas“.

¹⁴³ Pasakė: „Jeigu tu esi laisvas, tuomet aš taip pat padarysiu tave laisvu. Keliauk pamokslauti Evangelijos“.

¹⁴⁴ Kai jis buvo prie mirties, daugelis iš jo baltųjų brolių atėjo pasimatyti su juo, ir kada jie atėjo, jis pasakė, manė, jog jis buvo komoje. Kai jis prabudo, jis pasakė: „Maniau, kad aš iškeliavau“. (Telaimina jus Dievas, mano broli, tik dabar atsiklaupė, čia.) Pasakė: „Maniau, kad aš jau iškeliavau“.

Paklausė: „Ką tu matei, Mose?“

¹⁴⁵ Jis atsakė: „Kai ašėjau pro vartus, aš mačiau Jį“. Pasakė: „Aš stovėjau, ir žvelgiau į Jį“. Ir pasakė: „Ten buvo angelas, priėjo ir pasakė: „Ateik, Mose. Tu daugelį metų pamokslavai Evangeliją, tavęs laukia mantija ir karūna“. Jis pasakė: „Nekalbėk man apie mantiją ir karūną. Aš nenoriu nei mantijos, nei karūnos. Aš tiesiog noriu žvelgti į Jį“. Aš manau, kad tai kiekvieno krikščionio požiūris.

¹⁴⁶ Čia prieš kurį laiką, išvykstant iš Čikagos, aš buvau kolizijoje, greičiau, muziejuje, ir aš žvalgiausi visur aplinkui. Aš pamaciau seną negra, su mažu baltų plaukų apvadu aplink jo galvą, vaikštinėjo ten aplinkui, laikydamas rankoje kepurę. Aš pažvelgiau į jį. Jis pažvelgė į nedidelę vietą, ir jis atšoko, ir ašaros pradėjo riedėti jo senais tamsiais skruostais. Jis pradėjo melstis. Aš stebėjau jį kurį laiką. Jis vėl pažiūrėjo ten, ir vėl pradėjo verkti. Aš priėjau ir pasakiau: „Pone“.

Jis atsakė: „Tai, baltasis drauge?“

Aš paklausiau: „Aš matau, kad jūs esate . . . Kas jus taip sujaudino? Dėl ko jūs taip susijaudinęs?“

¹⁴⁷ Jis pasakė: „Pone, jeigu jūs galėtumėte paliesti mano šoną, aš turiu rambų savo šone“. Pasakė: „Aš kartą buvau vergas“. Jis pasakė: „Šiame mažame stikliniame narve, čia guli drabužis“.

Aš paklausiau: „Aš matau, kad tai drabužis, bet kas čia ypatingo?“

¹⁴⁸ Jis pasakė: „Ta dėmė ten, - pasakė, - tai Abrahamo Linkolno kraujas“. Pasakė: „Tas kraujas nuėmė nuo manęs vergystės diržą“. Jis pasakė: „Taigi, baltas žmogau, argi tai jūsų irgi nesujaudintų?“

¹⁴⁹ Aš apkabinau jo seną kaklą, pasakiau: „Telaimina tave Dievas, broli. Aš žinau kitą Kraują, sujaudinantį mane“.

Jis pasakė: „Aš taip pat žinau tą Kraują, pone“.

¹⁵⁰ Aš pasakiau: „Jis nuėmė nuo manęs vergystės diržą“. Kartą aš išeidavau sekmadienį, ir lenktyniavau ir visa tai tęsėsi, aš kalbėjau nešvankius juokelius. Ir, O Dieve, kaip aš tai dariau? Pas mane iki šiol randai širdyje nuo to, kad aš dariau tai. Bet aš džiaugiuosi, kad Jis nuėmė nuo manęs diržą. Dabar viskas dingo, Jis atsistojo į mano vietą.

¹⁵¹ Čia prieš kurį laiką, žvelgiau į moterį, ir ji buvo tokia vulgari, aš norėjau pasmerkti ją. Dievas davė man regėjimą. Aš tuomet meldžiausi ten už ją, nes aš pamačiau, kad mano nuodėmės buvo tokios didelės kaip ir jos. Aš nuėjau ir atsisėdau šalia jos ir sugėdinau ją, pasakiau jai, kad aš buvau tarnautojas. Jos du draugeliai . . . Ji buvo apie šešiasdešimt penkių ar septyniasdešimt metų, jos du draugeliai suklupto ten, ir jie visi atidavė savo širdis Kristui. O, tai bent, koks skirtumas!

¹⁵² Jūs nenorėtumėte? Ar jūs tiesiog tiek daug nusidėjote, ši rytą, ar jūsų širdis tapo tokia juoda ir suodina, kol net Šventoji Dvasia negali jos paliesti? Galbūt Balandis nuskrido Savo Amžinybėn, Jis dingo amžinai.

¹⁵³ Tegul Dievas tave laimina, brangioji. Ateina maža mergaitė. Telaimina tave Dievas, širdede. Jūs pasakysite: „Ši maža mergaitė nežino“. O, taip, ji žino. Ji tik neperskaitė tiek žurnalų ir senų meilės istorijų, kiek jūs visi esate, Štai kas yra, ji yra švelni. Jėzus pasakė: „Leiskite mažiems vaikams ateiti pas Mane“.

¹⁵⁴ Kas nors norėtų ateiti, prisijungti čia ši rytą? Altorius atvertas. Dar viena akimirka, tuomet, kol mes dar kartą padainuosime, tuomet mes melsimės, kol šie atgailaujantys nusidėjėliai meldžiasi.

Mirštantis vagis džiaugėsi matydamas
Tą Šaltinį . . . (Žinoma, viskas buvo pradingę,
vargšui žmoguiui atėjo galas.)
Ir ten aš galiu, nors nedoras kaip jis . . .

155 Ar jūs neateisite dabar? Ar jūs neateisite, jūs, kuris geriau žinote? Biblijoje pasakyta: „Jeigu žinai kaip daryti gera, ir to nedarai, tau tai daugiau, nei nuodėmė“. Ar neateitumėte? Jūs žinote, kad esate neteisus. Jūs pasirinkite savo kelią ir atsiklaupkite prie altoriaus, ir pasakykite Dievui, kad jūs gailitės dėl to, kaip elgėtės su Juo. Tegu Šventoji Dvasia sugrįš ir vėl padarys jus nuolankiu, romiu, ir tyliu. Ar neateitumėte? Atminkite, jeigu jūs mirsite, ir dėl jūsų Jo nebus, tai niekas neužtars jūsų byloje. Jis nori, kad jūs stotumėte už Jį šį rytą. Telaimina jus Dievas, mano broli.

156 Laukiame. Ar tai viskas, tik penkiolika bažnyčioje, kurie tikrai jaučia, kad buvo pasmerkti? Ar jūs gyvenote taikų, nuolankų, romų, tylų gyvenimą? Taigi, tam vadovauja Šventoji Dvasia. Jūs esate atlaidus, neturite priešų? Gyvenate po, virš nusidėjėlių pasmerkimo? Jūs negyvenate kaip pagony, jūs gyvenate kitaip? Jūsų gyvenimas kitoks? Romi Šventoji Dvasia sėdi jūsų širdies soste, skatindama jus gyventi ramiai ir tylia, tarp visų žmonių? Jūsų kaimynai ir visi kiti žino, ir visi jūsų kolegos žino, kad jūs esate romus, tylus, nuolankus, nusizėminęs krikščionis? Dievo Balandis yra su jumis? Ar jūs tikras? Tai galbūt jūsų paskutinė galimybė. Gerai.

157 Tuomet jūs čia, prie altoriaus, telaimina jus Dievas. Jums nereiks dabar būti nuteistais. Šventoji Dvasia atnešė jums kaltinimą. Ir jūs nesistengėte laikytis savo teisių, sakydami: „O, aš jau pakankamai ilgai buvau krikščionis. Man nereikia eiti“. Kai kurie iš jūsų, iš viso pirmąkart esate prie altoriaus. „Aš galiu pasilikti nusidėjėliu, jeigu aš panorėsiu, tai mano teisės“. Taip, tai tiesa. Jūs turite laisvos valios pasirinkimą, jūs galite elgtis kaip jūs norite. Bet jūs atsisakėte savo teisių šį rytą. Sakote: „Ką jie pasakys, kai aš išpažinsiu krikščionybę ir tuomet nueisiu prie altoriaus, ką jie pasakys?“ Bet ką sako Dievas? Jis pasakė jums ateiti, ir jūs padarėte tai. Dabar jūs atsisakėte savo teisių, jūs atėjote, kad šiandien turėtumėte romią Šventąją Dvasią, kad užimtų Savo vietą jūsų širdyje. Aš žinau, kad Jis padarys tai. Aš žinau, Jis padarys. Jis pažadėjo, Jis padarys. Čia, Jis tiesiog negali, tiesiog negali neateiti. Jis maldauja, šaukia, mirė, ir visa kita, kad ateitų į šią vietą, laukia, kad ateitų pas jus.

158 Ir jūsų mirties valanda, kai mirties angelas sėdės ant lovos krašto, Vietoje to, kad žiūrėti į tą baisų dalyką, ir žinant, kad jūs kartą atsisakėte ateiti, ir tuomet jūsų siela tampa juoda ir purvina, nesvarbu, nesvarbu kaip grudžiai jūs verkėte. Ezavas nusidėdamas savo nuodėme patraukė malonę. . . tiksliau, savo malonės dieną, ir nebeturėjo galimybių. Jis graudžiai verkė, bandydamas tai ištaisyti, bet jis negalėjo to padaryti. Dievas pašaukė jį paskutinį kartą.

159 Bet jūs atsisakėte visų savo teisių ir savo draugų, ir visų savo jausmų, ir viso kito, kad ateiti čia, šį rytą. Jūs atsisakėte savo teisių, atsiklaupėte čia, ir išsakėte Dievui. Aš kalbu jums

Viešpaties Žodžiu, ką Kristus pasakė: „Tas, kuris ateis pas Mane, Aš neišvarysiu lauk“. Dabar kol jūs esate ten, prie altoriaus, atgailaukite, pasakykite Jam, kad jūs gailitės to, ką jūs padarėte.

¹⁶⁰ Štai kas yra, kodėl žmonės negauna Šventosios Dvasios, kai jie yra pakrikštijami, jie tiesiog neatgailavo pilnai. Dievas stengiasi duoti jiems Šventąją Dvasią. Jis nori, kad jūs būtumėte nuolankus, romus ir tylus. Štai kodėl jūs atsikeliate su tuo pačiu savanaudiškumu savo širdyje. O, jūs galbūt atsistojate, šūkaujate, kalbate kalbomis ir kita, bet tai nepadaro jus, turinčius Šventąją Dvasią. Jūs turite atsistoti nuo ten kitu žmogumi. Jūs turite pakilti nuo ten romus, tylus ir nuolankus, nusižeminęs, ir su Dievo Dvasiam gyvenančia jumyse. Sekančiais metais, žvelgdami atgal į taką ir matydami kiek toli jūs paėjote, matote, kad jūs nuolat išitvirtinate. Tai yra Šventoji Dvasia. Šventoji Dvasia yra meilė, džiaugsmas, ramybė, ilgas pakantumas, nuolankumas, romumas, kantrybė, tikėjimas. Dabar, tiesiog atgailaukite ir sakykite Dievui, kad jūs norite to tiesiog dabar. Jis . . . Jis tai padarys.

¹⁶¹ Mažutė mergaitė, tu čia, brangioji, tu padaryk tą patį. Būk palaiminta. Tavo mama, stovi uždėjus savo rankas ant tavęs.

¹⁶² Ši brangi pagyvenusi tamsiaodė sesuo, pasilenkusi prie altoriaus. Jums galbūt teko valgyti javų paplotėlius ir kukurūzų košę, galbūt teko gyventi beviltiškoje padėtyje, kiek man žinoma, sese. Telaimina Dievas jūsų širdį, ši rytą, dėl jūsų paruošti rūmai Slovēje. Teisingai.

¹⁶³ Pažvelgus žemyn prie altoriaus, matau ponią, pražilusią, jauna moteris su palenkta galva, moteris, visiškai baltais plaukais. Dieve! Matau suklypusį vyrą, įvairių žmonių aplinkui čia. Tiesiog atgailaukite, pasakyk Jam, kad jūs gailitės. Pasakykite Jam, kad jūs nenorite daugiau to daryti. Per Jo malonę, jūs tik leiskite, kad su visais jūsų nesutarimais būtų užbaigta, nuo šiandien. Jūs norėkite būti romus ir tylus. Jūs norėkite būti nusižeminęs ir eiti, kur Jis ves jus.

¹⁶⁴ Kai žmonės ką nors sako, nesvarbu, kaip tai atrodo teisingai, jūs atsisakote savo teisių kalbėti apie savo kaimyną. Jūs kalbėsite, jūs kalbėsite apie Jėzų. Jūs tiesiog darykite tai, kas teisinga. Jūs neišeisite kaip žudikas. Jūs neišeisite ir nešoksitė ant nekalto. Bet jūs matote tą mandagų tikrojo krikščionio didvyriškumą, ir jūs norite būti kaip jie. Jums nereiks niekam sakyti, kad jūs esate krikščionis, jei jūs esate, jie tiesiog matys tai ir pažins tai, kai jūs kalbate. Jūs esate užantspauduotas viduje ir išorėje.

¹⁶⁵ Dabar, kai jūs nužeminate savo širdyje, atgailaukite dabar. Pasakykite Dievui, kad jūs „gailitės“, jūs „nenorite daugiau to daryti“, jums „gėda“ dėl savęs, kaip jūs elgėtės. Ir tuomet aš melsiuosi už jus. Ir aš tikiu, tiesiog ten, ramybė tiesiog apims jūsų širdį, tiesiog ramybė kaip upė, liesis į jūsų sielą. Jūs

galbūt nešūkausite, jūs galbūt nekalbėsite kalbomis, jūs galbūt nešokinėsite aukštyn ir žemyn; bet jūs nueisite nuo altoriaus su Kažkuo jumyse, Kažkas jumyse, kas pritvirtins jus prie seno, grubaus kryžiaus, tol kol jūs gyvensite. Dabar melskitės, kaip ir aš. Išpažinkite.

¹⁶⁶ Mūsų Dangiškas Tėve. Neverti kūriniai, šiame karštame, tvankiame kambaryje ši rytą, suprakaitavusioje dėžutėje; bet, Dieve, Tu priversi tai išsprakaituoti iš mūsų. Šventoji Dvasia nužengė, įtikino žmones, kad jie buvo neteisūs. Jie nusidėjo. Jų dvasios buvo arogantiškos. Jie tapo priešiški, landūs, viską žinantys, nenorintys atgailauti, nenorintys atleisti žmonėms, kurie padarė tam tikrus dalykus prieš juos. Jie nenorėjo, bet šiandien Šventoji Dvasia paėmė Dievo Žodį, patalpino Jį tiesiai į jų romias širdis, ir pasakė: „Dabar, ar jūs norite sugrįžti ten, kur jūs buvote, kai pirmą kartą atėjote prie altoriaus, sugrįžti kur visi, jūs mylite kiekvieną, ir jūs mylite Mane amžina meile? Tuomet tiesiog pakilkite ir ateikite prie altoriaus“. Jie tai padarė, Viešpatie.

¹⁶⁷ Taigi, dabar aš meldžiu, kad Tu pašventintum jų mintis, Viešpatie, pašventintum jų širdis, padaryk juos romiais ir taikingais. Te jie pakyla nuo šio altoriaus dabar, po to, kai jie atgailavo, perduodami savo gyvenimus Tau, sugrįš į savo namus. Nesvarbu kas įvyks, jei vyras susierzins ar žmona susierzins, ar kaimynas susierzins, ar kas nors, su kuo jūs dirbate ar bendraujate, – „Aš tiesiog būsiu romus kaip balandis“.

¹⁶⁸ Galiausiai, Tavo kerštas priklauso Tau, „Aš atmokėsiu, – sako Viešpats“. Kaip mes surandame, kad taip yra, Viešpatie. Tiesiog stovėkite ramiai, būkite romūs, suprantate Dievas paima. . . iškart ateina pas Savo avinėlių. Žinoma, tikrai. Šis geras Ganytojas atidavė Savo Gyvybę už juos, Jis iškart ateina pas Savo avelę. Ir Jis ves jas. Vargas tam, kas pereina per jas! Vargas tam, kas pasakys nors vieną žodį prieš jas! Pasakė: „Būtų geriau, jei ant tavo kaklo užkabintų girnų akmenį, ir įmestų į jūros gilumą. Jų Angelai visuomet Mato Mano Tėvo veidą, kuris yra Danguje“. Suprantate? O Dieve, mes norime. . . „Kaip jūs darote jiems, jūs darote Man“.

¹⁶⁹ Todėl, Dieve, aš noriu būti romiu. Aš taip pat, dedu save ant altoriaus, ši rytą; ne ši rytą, bet kiekvieną rytą ir kiekvieną dieną. Aš noriu būti tylus ir romus, ir kaip Jėzus. Suteik tai, Tėve. Padėk mums būti tokiais, tegul neišsemiamos meilės bangos ritasi per mūsų sielas.

Ramybė! Ramybė! Nuostabi ramybė,
Nusileidžianti nuo Tėvo viršuje; (Ar jūs
nejaučiate Jos dabar savo širdyje?)
. . . virš mano dvasios amžinai, (Aleliuja
Aleliuja!). . .
Ramybė! Ramybė! Nuostabi. . .

170 Sesuo Gerti prašė pasakyti visai bažnyčiai, kad ji taip pat apkaltinta, bet ji padaro pianiną savo altoriumi. Kadangi altorius, pianinas yra jos altorius, pasakė: „Pasakykite bažnyčiai, kad melstūsi už mane“, kadangi ji sėdi ten ir ašaros rieda ant jos akinių. Ši sakykla yra mano altorius. Aš taip pat atgailavau, mano Biblija drėgna. O Dieve!

Ramybė, Dievo ramybė!
Nusileidžianti nuo Tėvo viršuje; (O, aleliuja!)
. . . virš mano dvasios amžinai. . .

171 Dieve, jei aš nusidėjau prieš ką nors, prieš Tave, paimk tai, Viešpatie. Pašalink nuodėmę iš šios mano mažos bažnyčios, ši rytą.

172 Kiek iš jūsų tiesiog jaučia, kad Dievas jums atleido, ir Ramybės Balandis vėl sėdi ant jūsų širdies? Jis ką tik sugrižo, užėmė Savo vietą. Šventoji Dvasia ką tik sugrižo ir pasakė: „Aš visą laiką norėjau tave mylėti. Tu tiesiog neleisdavai Man to padaryti. Aš negaliu gyventi su tavo sena savanaudiška dvasia. Bet dabar, kai tu atsisakei jos, Aš sugrižau į tavo širdį ši rytą“. Kiek iš jūsų taip jaučiatės? Pakelkite savo ranką. Pakelkite savo ranką, teisingai, visi aplink altorių. O, tai puiku. Kiek iš auditorijos jaučiatės taip? Pakelkite savo ranką. O! [Brolis Branhamas sako pianistei: „Būti Kaip Jėzus“—Red.]

173 Mūsų Dangiškas Tėve, mes dėkojame Tau už šį švelnų, pašventinimo laiką, lygiai kaip paimti obuolį, kaip paimant obuolį į ranką, sutrinti jį, sudaužyk jį, kol jis tampa minkštas, toks minkštas, kad mažas vaikas gali atsisėsti ir valgyti jį. Štai kokios mes norime savo širdies, Viešpatie. Paimk ją į Savo vinimi randuotą ranką, tiesiog sudaužyk ją, sakydamas: „Vaike, ar nematai, kad tu išskaudinai Mane? Tu išskaudinote Mane, kai tu pratrūkote nesusivaldydamas. Tu išskaudinai Mane, o, Mano širdis apsipildavo krauju, vaike, kai Aš matydavau tave darant *tai ir tai*. Bet dabar, kai Aš turiu tavo širdį Savo rankoje, Aš noriu padaryti ją tikrai nuolankią. Aš noriu padaryti ją tokią, kad Aš galėčiau naudoti ją ir gyventi joje. Aš noriu parsukti į poilsio vietą šį rytą, aš noriu parsukti ir apsistoti, sukurti Savo buveinę su tavimi“. Suteik tai, Dieve. Mes mylime Tave. Suteikt tai, dėl Savo šlovės. Mes prašome Jėzaus Vardu.

Būt toks, kaip Jėzus. . . (Ar jums nepatinka tiesiog šlovinti štai taip? O, mano siela tiesiog maudosi.)

Žemėje aš. . . (Matyti Jį nužengiant štai taip į garbintojus, jūsų širdis jaučia tikrą romumą? Mano širdis tiesiog stipriai daužosi.)

. . . kelionėje nuo žemės į Šlovę
Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

Ar nepakeltumėte savo rankos, kol mes tai dainuojame?

Būt toks, kaip Jėzus . . .
 (Džo, ar norite ateiti ir pasimelsti šį rytą, broli?
 Telaimina jus Dievas. Surask čia kur nors
 vietą prie altoriaus, broli Džo. Telaimina Jus
 Dievas.)
 . . . kelionėje nuo žemės į Šlovę
 Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

¹⁷⁴ Aš žinau, kad yra karšta, draugai. Aš žinau, kad yra. Bet
 aš—aš tikiuosi, kad jūs jaučiatės tiesiog kaip ir aš. O, aš tiesiog
 jaučiu, kad galiu tiesiog išskristi. Koks Jis yra mylintis! Ką aš
 galėčiau padaryti? Kur aš eičiau? O Dieve! Kur aš einu? Kur aš
 keliauju? Kas ta—kas tai bus? Kur aš būsiu po šimto metų? Kas,
 jei aš neturėčiau Jo? Kur, kur yra kitas prieglobstis?

Iš Betliejaus édžių pasirodė Nepažįstamasis,
 Žemėje aš trokštu būt kaip Jis;
 Per visą gyvenimo kelionę nuo žemės iki Šlovės
 Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

Dabar visi kartu.

Būt toks, kaip Jėzus . . . (Šlovė Dievui! Taip,
 Viešpatie! Taip, Viešpatie! Ne kaip pasaulis;
 kaip Tu!)
 . . . būt toks, kaip Jis;
 Per visą gyvenimo kelionę nuo žemės iki Šlovės
 Aš tik prašau . . . ? . . .

¹⁷⁵ Kol esate palenkę savo galvas, aš noriu jūsų kai ko paklausti.
 Kai kas čia, atstumia Šventąją Dvasią. Kai kas buvo pašauktas.
 Aš kalbu Viešpaties Jėzaus Vardu, kaip Jo pranašas. Aš jaučiu
 Jo sužeistą širdį. Tenai, kažkas nepakluso Jam, turėjo ateiti. Ar
 neateitumėte dabar?

Per visą gyvenimo kelionę nuo . . . (Taip, sese,
 bet čia yra daugiau nei jūs). . . Šlovės
 Aš tik prašau būt toks, kaip Jis.

Tiesiog būt toks, kaip Jėzus . . . (Tai yra visas
 mano troškimas, nuolankus, kuklus ir
 nusizėminęs, būt kaip Jėzus.)
 Žemėje aš . . . (Ar jūs neateitumėte dabar?
 Dievas nori pamatyti, kaip jūs darote žingsnį,
 čia yra keletas jūsų.)
 Per visą . . .

¹⁷⁶ Aš žinojau, kad jūs ateisite. Telaimina jus Dievas. Telaimina
 jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Štai taip. Štai taip. Aš
 pažvelgiau virš šios auditorijos, ir baisiausias juodas šešėlis, koki
 tik aš mačiau, kabojo ten. Šventoji Dvasia dabar yra čia. Ji ant
 manęs, tiesiog dabar. „Liūdinatė Šventąją Dvasią“.

Būt toks, kaip Jėzus . . .

177 Ką Jis padarė? Ėjo ten, kur vedė Tėvas. Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina jus Dievas, mano broli. Tai gerai, išeikite čia ir atsiklaupkite.

Žemėje aš trokštu . . .

178 Dabar yra senamadiškos atgailos laikas, ištiesinti, ištaisyti. Ateikite. Vis dar jaučiu, čia yra daugiau. Telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Teisingai. Šventoji Dvasia visuomet teisi. Ateikite. Teisingai, eikite iš karto.

. . . Jis.

Būt toks, kaip Jėzus, būt toks, kaip, taip, Jėzus, Žemėje aš. . . (O, tai bent, teisingai! Tokiu būdu, tiesiog užpildykite praėjimus, judėkite pirmyn ir melskitės.)

Per visą gyvenimo kelionę nuo žemės iki Šlovės, (Tiesiog atgailaukite, pasakykite Dievui, kad jūs gailitės, tai viskas, ką jūs turit padaryti.)

. . . būt toks kaip Jis.

179 Ar vis dar neateisite dabar? „Būt. . .“ Teisingai, tiesiog atspleskite, ateikite. „Būt toks. . .“

180 Ką jūs ruošiatės daryti? Kas stos už jus, galbūt ši vakarą? Kas stos už jus, kai mirtis truktelės už rankovės? Nesvarbu, ką jūs padarėte, Šventoji Dvasia sėdi tiesiai ten, prie jūsų. Tai Ji nori, kad jūs ateitumėte.

Per visą gyvenimo kelionę nuo žemės iki Šlovės

181 Tiesiog atgailaukite, sakykite: „Dieve, aš gailiuosi. Aš—aš nenoriu to daryti. Tu nestosi už mane, jei aš dabar nestosiu už Tave. Ir aš noriu, kad Tu stotum už mane, ir aš, nuo šiandien, stovėsiu už Tave. Aš gyvensiu kaip dera krikščioniui. Aš pakeisiu savo kelius. Aš būsiu romus ir tylus. Aš leisiu visiems kalbėti ką jie nori, viską. Aš tiesiog gyvensiu nuolankiai ir tyliai prieš Tave“. Nesvarbu kiek laiko jūs išpažįstate esąs krikščioniu, kokiai bažnyčiai jūs priklausote, tai nieko bendro su tuo neturi. Tiesiog ateikite. Telaimina jus Dievas. Tiesiog išeik, vaike.

182 Dievas kalba su jumis dabar. Jeigu jūs tikite, kad aš Jo tarnas, Šventoji Dvasia kalbėjo man ši rytą, pasakė: „Padaryk tą kvietimą, ten yra daugelis“. Štai ši diena, štai ši valanda. Ten gale yra dar penki ar šeši, kuriems reikia ateiti dabar. Atminkite, broliai ir seserys, aš žiūriu tiesiai į jus, aš matau tuos tamsius šešėlius, kabančius ant jūsų. Geriau ateikite.

183 Būt toks, kaip Jėzus! Ar jūs nenorite būti kaip Jis, romus, tylus, nuolankus, nusižeminęs? Telaimina jus Dievas, vaikine. Telaimina jus Dievas, tėvelį su vaiku. Telaimina jus Dievas, sese. Telaimina jus Dievas, nusidėjėli drauge. Teisingai. Tiesiog

pakilkite, sese, tiesiog išeikite, tiesiog suraskite sau vietą. Telaimina jus Dievas.

¹⁸⁴ Brangi sese, jūs turite už daug ką dėkoti. Gulėjote prikaustyta prie lovos, mirštanti, ir štai jūs ateinate prie altoriaus. Telaimina Dievas jūsų švelnią širdį.

¹⁸⁵ Šventoji Dvasia vėl kalba dabar. Atgaila, tiesiog šaukitės tiesiai į Dievą, tiesiog melskitės savo malda. Jūs esate tas, kuris nusidėjote, dabar jūs esate tas, kuris meldžiasi. Pasakykite Dievui, kad jūs gailitės už tai, ką padarėte. Nekreipkite dėmesio kas yra aplink jus. Tiesiog sakykite: „Dieve, atleisk man, aš nenorėjau toks būti. Aš noriu būti romus. Aš—aš niekada daugiau nepriešgyniausiu ir netriukšmausiu“.

¹⁸⁶ O Dieve, o, kaip man tai patinka! Dangiškas Tėve, dėl kiekvieno atgailaujančio dabar prie altoriaus, atsiklaupę, meldžiasi! O Dieve, tegu motinos, tėčiai, vaikai, tėvai, motinos, kas bebūtų, kaimynai, bažnyčios nariai, diakonai, prižiūrėtojai, O Dieve, per šį senamadiško lydimo laiką, kol mes sėdime šioje salėje šį rytą, Šventoji Dvasia tiesiog nužengia, kalbėdama ramybę. O Dieve, aš noriu stovėti tą dieną ir girdėti Tave sakant, švelniai: „Taip, tu atėjai ir stojai už Mane, dabar Aš stosis už tave“. Aš noriu, kad tu įdėtum tą ramybę į kiekvieną širdį čia, šiandien, Dieve. Tyliai ir romiai, aš noriu, kad Tu padarytum tai. Aš noriu, kad Tu tiesiog judėtum čia su tokiu jausmu, kuris niekada daugiau jų nepaliks nuo šios dienos ir toliau. Te atsinaujins namai. Te žmonės taps naujais asmenimis. Te viskas tampa nauju šiandien, kadangi šie žmonės nusizemino. Tu pasakei: „Jeigu žmonės, kurie yra vadinami Mano Vardu, nusizemins, ir melsis, tuomet Aš išgirsiu iš Dangaus“. Ir aš žinau, kad Tu išklausai, šį rytą, Dieve.

¹⁸⁷ Ir aš meldžiu atleisti tiems, kurie pasiliko savo vietose, kurie turėjo ateiti. Dieve, kalbėk jiems, ir te jie daugiau neturi ramybės žemėje, kol jie padarys tą apsisprendimą, Viešpatie, ateiti ir susitvarkyti su Tavimi. Suteik tai, Viešpatie. Palaimink kiekvieną dabar. Te Tavo gerumas ir Tavo malonė pasilieka ant kiekvienos sielos, kuri atgailavo ir nusilenkė šioje bažnyčioje šį rytą.

¹⁸⁸ Tėve Dieve, aš padariau tai Tavo paliepimu. Aš pakviečiau šiuos žmones; jie atsistojo. Tu pasakei: „Tas, kas išpažins Mane prieš žmones, tą Aš išpažinsiu prieš Savo Tėvą ir šventus Angelus“. Daugelis iš jų čia, buvo krikščioniais daug metų, bet jie stovi šį rytą, kad paliudytų savo nuodėmes, ką jie padarė neteisingai. Jie tapo nemylimi. Šventoji Dvasia paliko juos. Ir daugelį kartų jie negalėjo turėti to romaus, švelnaus, nuolankaus jausmo, kurį jie turėtų jausti. Daugelis iš jų yra nusidėjėliai, kurie atėjo pirmą kartą. Bet, Tėve, jie nori to nuostabaus jausmo, ramybės, kuri pranoksta bet kokią supratimą. Duok jiems tai šią dieną, Viešpatie Dieve, ir tegul jie visumoje būna mieli ir

pilni Tavo Dvasios, kai jie paliks šią vietą, išsiskirstys į savo namus, gyventi kitokį gyvenimą ir būti kitokiais žmonėmis. Mes prašome to Kristaus Vardu.

¹⁸⁹ „Vieta Prie Šaltinio“. Gerai, visi, kas prie altoriaus atsistokite, žvelkite į Viešpatį Dievą, apsisukite aplinkui ir paspauskite vienas kitam ranką, kurie aplink jus. O, mes dainuosime, kiekvienas dabar, kol mes stovime tiesiog minutėlei, prieš išgydymo tarnavimą.

Vieta, vieta, taip, yra vieta,
Yra tau vieta prie Šaltinio;
Vieta, vieta, taip, yra vieta,
Yra tau vieta prie Šaltinio. (Visi!)

. . . vieta, taip, yra vieta,
Yra tau vieta prie Šaltinio;
Vieta, vieta, taip, yra vieta,
Yra tau vieta prie Šaltinio.

Vieta, vieta, taip, yra vieta!
[Tuščia vieta juostoje—Red.]

¹⁹⁰ Tikėjimas! Jūs žinote praeitą dieną, broli, kai jūsų—jūsų žmona pašaukė, kad pasimelstų už jus? Atėjo tiesiai į kambarį, ir Šventoji Dvasia man pasakė: „Nebijok“. Amen. Ar Jis nėra realus? Nuostabu! Na, garbė Viešpačiui! Aš tiesiog jaučiu, lyg šaukdamas pagale! Gerai.

Ir Jo Kraujas nuplauna baltai . . . (Turite ką nors pasakyti?)
Jėzus gelbėja! . . . ? . . .

¹⁹¹ Gerai, dabar broli Nevilai. Ir brolis Slaughteris turi žodį.

[Kalba brolis Slaughteris. Tuščia vieta juostoje—Red.]

[Brolis Nevilas sako: „Tai bent! Ačiū Viešpačiui! Amen! Šlovė Dievui! Aš tikiu, kad visi gavo šį rytą“.] Šlovė! Aleliuja! Aleliuja! [Kalba brolis Nevilas, ir tuomet jis sako: „Atsiminkite, kad vakariniame tarnavime mes turėsime kojų plovimą ir duonos laužimo tarnavimą“. Jis klausia brolio Branhamo: „Jūs žinote, ar jūs ten dalyvausite?“] Aš, tikriausiai taip pat būsiu čia vakare, Taip, kiek man žinoma, aš būsiu čia, nebent aš būsiu kur nors iškviestas.

BAŽNYČIA IR JOS BŪKLĖ LIT56-0805
(The Church And Its Condition)

BAŽNYČIOS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, rugpjūčio 5 d., 1956 m., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org